

ORGAAN

van de

Vereniging ter beoefening
van de Krijgswetenschap

OPGERICHT 6 MEI 1865

1951-1952

1e Aflevering

Inhoud:

De vorming van defensieleders in de
Verenigde Staten van Amerika, naar
aanleiding van een studiereis

door

Luit.-Generaal M. R. H. CALMEYER

BIJEENKOMST OP 19 OCTOBER 1951 TE 's-GRAVENHAGE

Voordracht gehouden voor de Vereniging ter beoefening
van de Krijgswetenschap

door

Luitenant-Generaal M. R. H. CALMEYER

De Voorzitter: Z. E. Luitenant-Generaal M. R. H. Calmeyer.²⁾

KONINKLIJKE MILITAIRE ACADEMIE

10.002

BIBLIOTHEEK

Hiermede open ik de eerste bijeenkomst in het nieuwe werkjaar van onze Vereniging.

Het verheugt mij U in zo grote getale te mogen begroeten en ik heet in het bijzonder ons erelid, de Luitenant-Generaal Prins, van harte welkom.

Ik geef thans als eerste het woord aan de secretaris-penningmeester, Overste Boots, voor het uitbrengen van een verslag omtrent de toestand van de Vereniging.

De Heer Boots:

Mijnheer de Voorzitter,

Het verslag over de toestand onzer Vereniging per 30 Sept. j.l. kan niet volledig zijn aangezien nog niet bekend zijn de kosten van het eerstdaags verschijnend W.J. 1950 en nauw daarmee verbonden de opbrengst van de advertenties.

Het ledental vermeerderde met 556 leden, terwijl 108 leden moesten worden afgeschreven, hetzij door overlijden, bedanken als anderszins. Het is jammer dat 216 leden vergaten hunne contributie over 1950/1951 te betalen en onder deze 216 waren er wat zeer jammer is 71 die ook nog niet over 1949/50 betaalden, 31 die daarbij 48/49 en 7 die over 47/48 nog in het krijt staan. Een bedrag van f 3260.— uitmakend, dat ons weliswaar geen zorgen baart omdat wij uit ervaring weten, dat ook de meest vergeetachtigsten onder onze leden toch op den duur hunne verplichtingen nakomen. Het geeft ons echter veel werk en moeite en ik zou bijna willen zeggen, „als het niet gaat komt dan eens met ons praten”. Dit laatste geldt alleen voor de achterstallige categorie 48/49 en 47/48.

Waar de drukkosten met meer dan 300 % zijn opgelopen, is het voor het Bestuur een grote voldoening, dat zij de jaarlijkse contributie nu en in de toekomst op f 10.— kan handhaven, zonder tot vermindering van het aantal lezingen of W.J. te moeten overgaan. Integendeel hoopt zij dit jaar een zevende voordracht te laten houden. Terwijl waar vroeger om der koste wille slechts eens per jaar een voordracht buiten den Haag kon worden gehouden, dit jaar zelfs drie buiten den Haag worden gehouden, zodat zelfs de meest verafgelegen garnizoenen hiervan meer kunnen profiteren.

Het Bestuur is eind Sept. en Oct. van dit jaar ertoe overgegaan een groot-scheepse propaganda te maken voor toetreding tot de Vereniging hetzij als lid, hetzij als abonné op onze uitgaven. Hiertoe zijn 24.000 van de U welbekende folders rondgezonden aan alle Beroeps- en res.-Officieren van de land-, lucht- en zeemacht, overal waar zij zich in de wereld bevinden, aan alle Colleges van Staat, Provincie en gemeenten, Bibliotheken, Universiteiten en hogere Schoolbesturen en alle industriëlen in Nederland.

Velen hiervan gaven reeds gehoor aan ons verzoek en de in de e.v. aflevering te publiceren lijst van nieuwe leden zal naar ik hoop door U met genoegen worden gelezen.

Wij zien voor dit jaar een batig saldo tegemoet en wachten in spanning op de inschrijving van ons tweeduizendste lid. Wat het Bestuur met deze brave Krijgsman of Vaderlander zal doen is voorlopig nog een geheim.

Ik dank U Mijnheer de Voorzitter.

De Voorzitter:

Zoals U op het convocatiebiljet hebt gezien, is een tweetal leden van het bestuur aan de beurt van aftreden, doch hebben zich herkiesbaar gesteld, terwijl voorts door het bestuur twee nieuwe leden worden voorgesteld: Luitenant-Kolonel Wolf, ter vervanging van Kolonel Zielstra, die zijn functie heeft moeten neerleggen wegens vertrek naar Parijs, en Mr. Mijnlieff.

Wat betreft de heer Mijnlieff heeft het bestuur gemeend, dat het gewenst is, in deze tijden nu de krijgswetenschap zich niet meer beperkt tot het zuiver militaire, een vooraanstaande persoonlijkheid, die is betrokken bij de niet-militaire defensievoorbereiding, in haar midden op te nemen. Het verheugt het bestuur, dat de heer Mijnlieff, Hoofd van de Afdeling Openbare Orde en Veiligheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, zich bereid heeft verklaard, tot het bestuur toe te treden.

Ik stel voor, dat in de pauze over de aanvulling van het bestuur wordt gestemd.

Op voorstel van een der aanwezige leden worden de twee aftredende en de beide nieuwe leden hierop door de Vergadering bij acclamatie in het bestuur gekozen.

Luitenant-Kolonel Wolf is buitenslands en dus vanavond hier niet aanwezig. Ik weet echter, dat hij bereid is, zijn benoeming te aanvaarden.

De heer Mijnlieff, die, naar ik zie, in de zaal aanwezig is, verzoek ik aan de bestuurstafel plaats te nemen en heet hem van harte in ons midden welkom.

Ik draag thans de voorzittershamer over aan de vice-Voorzitter.

De vice-Voorzitter Generaal-Majoor b.d. D. A. van Hilten:

Ik geef het woord aan de Luitenant-Generaal Calmeyer voor het houden van zijn voordracht over:

DE VORMING VAN DEFENSIELEIDERS IN DE VERENIGDE STATEN VAN AMERIKA NAAR AANLEIDING VAN EEN STUDIEREIS

M. d. V.,

Gaarne heb ik voldaan aan het verzoek van mijn mede-bestuursleden om in onze vereniging iets mede te delen over de dienstreis, door mij van 21 April—15 Mei j.l. naar de Verenigde Staten gemaakt.

Het doel was een inzicht te verkrijgen in de wijze, waarop aldaar het vraagstuk van de landsverdediging in de volle omvang wordt bestudeerd en contact gelegd tussen allen, die daarbij zijn betrokken.

Aangezien het Amerikaanse militaire onderwijs één geheel vormt en het uitsluitend bezien van de topinstellingen die zich meer in het bijzonder bezig

houden met het voornoemde vraagstuk, een onvolledig beeld zou verschaffen, werd door mij een bezoek gebracht aan de volgende instellingen:

Department of the Army, Pentagon, Washington;
 Chief Army Field Forces, Ft. Monroe, Virginia;
 U. S. Military Academy, West-Point, New-York;
 Command and General Staff College, Ft. Leavenworth, Kansas;
 Armed Forces Staff College, Norfolk, Virginia;
 Army War College, Ft. Leavenworth, Kansas;
 National War College, Ft. Lesley J. Mc. Nair, Washington;
 Industrial College of the Armed Forces, idem.

Aan een bespreking van deze instellingen moge ik vooraf doen gaan enkele opmerkingen over het militaire leven in de V.S., zomede overzichten van de Amerikaanse legervorming en van het Amerikaanse militaire onderwijsstelsel voor officieren.

Het militaire leven in de V. S. draagt een geheel ander karakter dan dat bij ons, hetgeen uiteraard ook op het militaire onderwijs van invloed is. Ik kon hierbij veel overeenkomst vaststellen met het leven in het v.m. K.N.I.L., waarbij ik in de jaren 1921—1925 was gedetacheerd. Terwijl bij ons een officier (om mij tot deze categorie te beperken) het leven leidt van een „militair ambtenaar” — met welke ongelukkige doch kenmerkende term de beroepsmilitair in ons land wettelijk wordt aangeduid — d.w.z. buiten de diensturen een leven leidt als iedere andere staatsburger, maakt de officier in de V. S. deel uit van een militaire maatschappij, waarin grote verplichtingen door grote voordelen worden opgewogen.

De verschillende onderdelen en opleidingsinrichtingen vormen z.g.n. posten met een postcommandant. Deze zijn veelal gelegen buiten de grote steden, waardoor de militaire maatschappij bewust min of meer wordt geïsoleerd. Op een dergelijke post vindt men naast de kazernes en andere dienstgebouwen, dienstwoningen voor al het beroepspersoneel, kerken, scholen en hospitalen, een bioscoop, sportterrein, een warenhuis enz. De dienstwoningen worden door de staat van het strikt nodige voorzien, voor de rest moeten de bewoners zelf zorg dragen. In de warenhuizen kan door de gezinnen der beroepsmilitairen tegen goedkopere prijzen dan in de normale handel worden gekocht. De beroepsmilitairen hebben recht op vrije geneeskundige behandeling en ziekenhuisverpleging voor het leven en het recht om op nationale kerkhoven op staatskosten te worden begraven. Door het hoge aanzien, waarin het officierskorps en het leger in het algemeen in de V. S. staan en de belangrijke voordelen, ver uitgaande boven die der ambtenaren, welke aan de beroepsmilitairen worden toegekend, is de toeloop zeer groot en daardoor de selectie mogelijk, zonder welke ieder systeem van aanneming en opleiding gedoemd is te mislukken. Ik heb uiteraard niet de illusie, dat iets dergelijks in Nederland bereikbaar zou zijn en zou het ook niet in alle opzichten wenselijk. Niettemin ben ik van oordeel dat, wil men een officierskorps krijgen, in staat om te voldoen aan de hoge eisen, die heden in oorlog en vrede aan de officieren worden gesteld en wil men in dit korps de eveneens onontbeerlijke korpsgeest waarborgen, de militaire samenleving ten onzent op een ander niveau zal moeten worden gebracht, dan waarop zij thans staat en de aantrekkelijkheid van het officiersberoeps op andere dan ideële gronden zal moeten worden verhoogd. De ervaringen, die ik als voorzitter

van de Selectie Commissie voor de K.M.A. heb opgedaan, hebben deze mening bevestigd.

Hoewel een uitvoerige verhandeling over de legervorming in de V. S. buiten het raam van deze voordracht zou vallen, is een korte uiteenzetting hierover tot goed begrip van het volgende, noodzakelijk.

De kern van de Amerikaanse landstrijdkrachten wordt gevormd door het *beroepsleger*. Het gehele Amerikaanse militaire opleidingssysteem is in wezen hierop gericht. De voorbereidingen, die in vredetijd worden getroffen om in geval van nood — welk geval thans aanwezig wordt geacht — het beroepsleger te kunnen uitbreiden, berusten op vrijwillige deelname der Amerikaanse burgerij aan 's lands defensie en concentreren zich in hoofdzaak in twee instituten:

a) *De National Guard.*

Dit is een vrijwillige militie van de onderscheidene staten der Unie, georganiseerd in divisies en onderdelen buiten divisieverband. De vrijwilligers verplichten zich tot tenminste 48 oefeningen van tenminste 2 uur en een kamperperiode van 15 dagen per jaar. Hoewel de National Guard in vredetijd niet tot het leger behoort, geschieden de oefeningen onder toezicht en met medewerking van de legerleiding. De centrale leiding van de training berust derhalve bij de Chief Army Field Forces. De laatste jaren is een krachtige propaganda gevoerd, om zoveel mogelijk oorlogsveteranen — die noch dienstplichtig, noch geregistreerd zijn — tot een vrijwillige verbintenis te bewegen. Eerst bij mobilisatie van een eenheid treedt deze onder de federale regering en maakt van dit ogenblik af deel uit van het leger. In Wereldoorlog II werden 18 divisies en 143 onderdelen buiten divisieverband gemobiliseerd. De mobilisatie geschiedde 27 Augustus 1940, terwijl de organisatie 1 October 1941, dus ruim een jaar later, was voltooid.

Aangezien de vrijwillige aanmelding, in het bijzonder voor wat betreft het lagere personeel, niet geheel aan de behoeften beantwoordt, moet bij mobilisatie het ontbrekende op andere wijze worden verkregen. Dit geschiedt uit het nader te noemen Organized Reserve Corps en voorts op grond van de selective training and service act. Deze wet schrijft de registratie voor van jonge mannen van 18—25 jaar, die vervolgens gedurende 21 maanden in verplichte militaire dienst kunnen worden geroepen.

De selectie geschiedt op grond van bepaalde regelen door 4000 lokale commissies, geheel los staand van het leger. De toevoeging van de aldus geselecteerde en opgeroepen dienstplichtigen aan de gemobiliseerde National Guard eenheden, geschiedt zeer onregelmatig, hetgeen de training ongunstig beïnvloedt.

b) *Organized Reserve Corps.*

Het O.R.C. is een reserve-formatie, die ten doel heeft in tijd van nood, dat is dus heden, zowel het beroepsleger als de National Guard te versterken met geoefend personeel. Ook dit instituut berust op vrijwillige deelname, doch ressorteert onder de Unie.

Het bestaat uit twee afdelingen:

- 1) Het officers reserve corps en
- 2) het enlisted reserve corps.

Het officers reserve corps (\pm 300.000 man) ontvangt bij voortdurend nieuwe toevoer uit het reserve officers training corps. Hoewel niet behorende

tot het leger, staat dit korps wel onder toezicht van het leger en ontvangt het hiervan de instructeurs en de instructiemiddelen.

De verantwoordelijkheid voor de opleiding berust ook hier bij de Chief Army Field Forces.

De opleiding der a.s. reserve-officieren (\pm 22.000 per jaar) geschiedt aan 218 van de Amerikaanse „colleges”, die ruim 50 % van het totaal aantal studenten omvatten. ¹⁾ De studenten kunnen zich hier, evenals in academische vakken, praktisch en theoretisch bekwamen voor het militaire leiderschap. Op 8 van de „colleges” zijn de studenten in uniform en onder militaire discipline. Een gedeelte van de praktische opleiding geschiedt in door het leger georganiseerde zomerkampen. De toeloop tot het R.O.T.C. is zeer groot. Op sommige universiteiten is dit studievak verplichtend gesteld, om andere graden te kunnen bereiken.

Een gedeelte van de aldus opgeleide reserve-officieren (\pm 1100 per jaar) kan overgaan naar het beroeps-officierskorps en wordt dan op één lijn gesteld met de beroeps-officier, afkomstig van de militaire academie.

Een ander gedeelte van het beroeps- en reserve-officierskorps komt voort uit de z.g.n. *Army Officer Candidate School*, enigermate te vergelijken met onze vroegere hoofdcursus.

De voortgezette opleiding der reserve-officieren geschiedt door het volgen van speciale cursussen (deels schriftelijke cursussen) aan de verschillende militaire onderwijsinrichtingen. Aan deze instellingen, zover door mij bezocht, trof ik dan ook steeds een afdeling aan, bestemd voor de voortgezette opleiding van reserve-officieren. Zo waren bij het Command and General Staff College te Ft. Leavenworth tijdens mijn bezoek voor 10 dagen in werkelijke dienst de commandanten met hun staven (allen reserve-officieren met oorlogservaring) van een aantal National Guard divisies.

Uit het vorenstaande volgt mede, dat *het begrip mobilisatie* voor een Amerikaan een geheel andere inhoud heeft, dan voor ons. Deze verstaat hieronder het vormen van reserve eenheden, ter versterking van het eigenlijke leger, die eerst na geruime tijd kunnen worden ingezet. Bij het begin van een conflict hecht de Amerikaan slechts waarde aan eenheden, die op dat ogenblik onder de wapenen zijn en hun opleiding hebben voltooid, met andere woorden, aan *parate troepen*.

Betreffende hetgeen ik in de aanvang heb gezegd over de aanvulling van het beroepsleger door vrijwillige deelname van de Amerikaanse burgerij aan 's lands defensie kan uit het vermelde reeds blijken, dat het daartoe op deze burgerij gedane beroep een onvergelykelijk groter weerklank vindt, dan in Nederland. Men vergelijke daartoe slechts de Amerikaanse National Guard, een der pijlers van het Amerikaanse oorlogsleger, met onze Nationale Reserve. Hieruit blijkt een geestelijke basis voor contact tussen volk en leger, waaraan bij ons nog veel ontbreekt. Ik zal in het vervolg nog gelegenheid hebben hier nader op te wijzen. De diepere oorzaak van dit verschil moet ongetwijfeld worden gezocht in de geschiedenis der beide gemenebesten.

De V. S. zijn in de laatste twee eeuwen ontstaan door oorlogen, gevoerd

¹⁾ Tot goed begrip diene, dat het Amerikaanse college de eerste 4 jaar studie omvat met als eindpaal de graad van bachelor, de universiteit de volgende 3 jaar tot en met de graad van doctor. De overgrote meerderheid der studerenden, meer dan 90 %, komt niet verder dan de graad van bachelor of valt eerder af en beschouwt haar hoger onderwijs als algemeen vormend.

door volkslegers (de koloniale oorlogen, de onafhankelijkheidsoorlog, de burgeroorlog). Daarna zijn zij, mede door de inzet van volkslegers in twee wereldoorlogen, tot een wereldmogendheid geworden, de grote aanvoerders uit deze oorlogen zijn nog allerwegen bekend, de doden worden nog geëerd, in het volk leeft nog sterk de overtuiging, dat de *defensie een zaak van het gehele volk is*. Op alle mogelijke wijzen wordt de belangstelling voor de krijgsmacht levendig gehouden: op de scholen is het onderwijs zeer nationaal getint; de huidige legeraanvoerders (Marshall, Collins, Mac Arthur, Eisenhower, Clark enz.) zijn populaire figuren, die veelvuldig in het publiek optreden, spreekbeurten vervullen voor universiteiten en verenigingen; de voorlichtingsdiensten houden nauw contact met de pers; „Armed Forces Day” (19 Mei) wordt in de gehele Unie gevierd en gebruikt, om de krijgsmacht aan het volk te presenteren.

De Nederlanden zijn onafhankelijk en groot geworden in een strijd, waarin 's lands regenten het gewapende optreden te land aldra en gaarne overlieten aan beroepssoldaten en de nationale vaan door de grote Oranje-vorsten met moeite werd hoog gehouden.

Zoals in menig ander opzicht, drukt ook ten aanzien van het leger de regententijd nog zijn stempel op ons volk. De gemiddelde Nederlander acht de landsverdediging ook thans nog een zaak van de regering, waarvoor hij desnoods — zuchtend — wil betalen, doch waarvan hij verder zo min mogelijk last wil hebben.

Na in de eerste wereldoorlog met het geweer bij de voet te hebben gestaan, streed het leger in de tweede wereldoorlog een hopeloze en ondankbare strijd, waarin slechts de eer werd gered en kreeg niet, evenals de Marine, de kans om met de geallieerden de strijd voort te zetten. Na de bevrijding vond de oproep, om vrijwillig mede te strijden voor het behoud van de band tussen Nederland en Nederlands-Indië een weerklank, die enig is in onze geschiedenis. De afloop heeft een morele inzinking gegeven, waarvan de diepte nog niet valt te peilen. Onder deze omstandigheden is het een zware taak, ons volk te bezielen voor de deelname aan de verdediging van West-Europa in het raam der Atlantische Unie en te verkrijgen, dat ook onze legervorming wordt gedragen — zij het op andere wijze dan in de V. S. — door het gehele volk.

Hoewel, hetgeen ik in de V. S. mocht zien, mij in deze geen nieuw gezichtspunt heeft geopend, aangezien ik van de noodzaak van eenheid tussen volk en krijgsmacht reeds lang overtuigd was, heeft het mij toch wel een nieuwe impuls gegeven.

Op de zoveel betere basis, welke aldaar bestaat, wordt veel meer en veel stelselmatiger voortgebouwd. Een eerste vereiste is uiteraard een deugdelijke krijgsmacht, doch „goede wijn behoeft wel een krans”.

Ik moge in dit verband wijzen op het belang van:

- een goede legervoorlichtingsdienst;
- een officierskorps, dat zich niet afsluit, doch waarvan de leidende figuren zich in verschillende kringen bewegen en begrip wekken voor 's lands defensie, waartoe de a.s. officieren en officieren op de K.M.A. en de H.K.S. moeten worden voorbereid;
- contact van de militaire instellingen met scholen en universiteiten, waartoe een veel grotere mate van medewerking van de onderwijsautoriteiten moet worden verkrijgen, dan tot dusverre wordt verleend;

— het zich door de Krijgsmacht op demonstratieve wijze vertonen, zodat het volk „waar voor zijn geld ziet“.

Het is mij als Voorzitter der Selectie Commissie voor de K.M.A. opgevallen, dat zich uit streken, waar men weinig of niets van het leger ziet, ook weinig kandidaten voor de K.M.A. aanmelden.

Het huidige opleidingssysteem voor officieren in de V. S. is gegrond op het „*report of the department of the army board on educational system for officers*“ van 15 Juni 1949, welke commissie op 4 Februari d.a.v. door de secretary of the army was ingesteld. Deze commissie is bij haar voorstellen uitgegaan van het vooroorlogse systeem, waarvan zij zegt, dat het was „splendidly organized and withstood in an outstanding manner the severe test of the recent war“. Zij heeft hierin de verbeteringen aangebracht, waartoe de ervaringen van wereldoorlog II aanleiding gaven.

Het *kenmerk* van het systeem ligt voor mij in de *stelselmatige, trapsgewijze scholing* van de off.adspiranten en latere officieren voor de verschillende rangen en functies, waarbij de practijk telkenmale wordt onderbroken door een theoretische scholing.

Het is in de V. S. uitgesloten dat — zoals bij ons meermalen is voorgekomen — officieren het, zonder na het doorlopen der K.M.A. ooit een voortgezette theoretische scholing te hebben ondergaan, tot kolonel of zelfs generaal-majoor brengen. Hoe grote waarde in de V. S. ook aan het practische kunnen wordt toegekend, men vergeet aldaar niet, dat het van kennen tot kunnen een grote sprong is, doch dat de sprong bij kennen begint en niet bij niet kennen. De tijd dat een officier zich voor de hogere functies kan vormen door de practijk en door zelfstudie is m.i. reeds lang voorbij en zeker als deze practijk bestaat uit vredespractijk en niet uit het deelnemen aan een veldtocht als b.v. die in Korea.

Een duidelijk overzicht van het opleidingssysteem voor officieren in de V. S. wordt gegeven in bijgevoegd *schema*, waarbij de volgende *toelichting* moege worden gegeven.

De beroepsofficier wordt in hoofdzaak verkregen uit een drietal bronnen, n.l. het *Reserve Officers Training Corps* (R.O.T.C.), de *Officer Candidate School* (O.C.S.) over welke beide instellingen ik in het voorafgaande reeds iets heb gezegd en de *United States Military Academy* (U.S.M.A.), welke door mij werd bezocht en waarop in het vervolg nader wordt teruggekomen.

De genoemde commissie stelt als eis, dat 90 % van de officieren een *ontwikkeling* bezit, die gelijk staat met het volbracht hebben van een „college“. De officieren afkomstig van West-Point voldoen hieraan, terwijl ook bij het overnemen van reserve-officieren uit het R.O.T.C. aan deze eis de hand wordt gehouden. Slechts voor onderofficieren, die op grond van bijzondere geschiktheid tot de officierscarrière worden toegelaten, meent men bij uitzondering van de gestelde eis van algemene ontwikkeling te mogen afwijken. Hieruit volgt dus, dat deze eis hoger ligt, dan die voor onze beroeps-officieren, waarop bij de behandeling van mijn bezoek aan West-Point nader wordt teruggekomen. Zoals daarbij zal worden uiteengezet, is de *officiersopleiding algemeen*, d.w.z. niet gericht op een bepaald wapen of dienstvak en geschiedt de wapenkeuze eerst kort voor de aanstelling tot officier. In het systeem, bestaande vóór de aanvaarding van het rapport der commissie, ging de jonge officier onmiddellijk na zijn aanstelling voor ongeveer 1 jaar naar een *wapenschool*, om alhier voor de dienst in een compagnie of overeenkomstige eenheid

van zijn wapen te worden bekwaamd. De commissie achtte hieraan het nadeel verbonden, dat de nieuwbenoemde officier na jaren van ingespannen arbeid minder geneigd was zich wederom met volle interesse op theoretische studie te werpen. Uit dien hoofde stelde de commissie voor, dat een *detachering van ongeveer 2 jaar* aan de wapenschool zou vooraf gaan. Als voordeel hiervan werd mij medegedeeld, dat de jonge officier dan de ervaring opdoet, hoeveel er nog aan zijn kennis ontbreekt en met meer vrucht de daarop volgende wapenschool zal volgen.

Het systeem brengt uiteraard mede, dat de jonge officier gedurende deze detacheringsjaren min of meer boven de sterkte is en althans niet volwaardig meetelt. Een dergelijk iets heeft bij ons vóór 1914 bestaan, toen de tweede luitenanten in hun eerste dienstjaar eveneens boven de sterkte werden gevoerd.

Een nadeel van dit systeem heeft zich getoond door de oorlog in Korea. Pas benoemde officieren, die aldaar met hun eenheid te velde gingen, bleken niet ten volle voor hun taak berekend. Derhalve is sedert kort een middenweg gekozen en gaat de jonge officier onmiddellijk na zijn aanstelling gedurende 6 weken naar een wapenschool, gevolgd door een diensttijd van 2 jaar bij zijn wapen.

Ook de officieren van de verschillende dienstvakken, met uitzondering van de officieren van gezondheid en de geestelijken, moeten de eerste 2 jaar bij een wapen dienen, teneinde tot strijder te worden opgeleid, alvorens zij achter een bureautafel of in een magazijn mogen plaats nemen.

Na het volbrengen van bedoelde cursus aan de wapenschool volgt wederom een tijd van *practische dienst*, thans van 5 tot 12 jaar. Na deze periode gaat de officier opnieuw naar de *wapenschool* voor een *tweede cursus* van 9 tot 10 maanden, die hem bekwaamt voor de hogere functies in het eigen wapen.

Eerst nu is de verplichte opleiding van iedere beroepsofficier voltooid. Het met goed gevolg volbracht hebben van de beide wapenschoolcursussen is, gepaard aan een goede beoordeling betreffende de troependienst, noodzakelijk om tot de kapiteins- en hoofdofficiersrang te worden bevorderd.

Uit het vorenstaande blijkt, dat de opleiding tot subalterne officieren van een wapen of dienstvak een periode omvat van ongeveer 7 jaar, waarvan 4 jaar als off.adspirant en waarin 2 jaar praktische troependienst. Voor de hoofdofficiers-functies in het eigen wapen zijn dan nog enige jaren troependienst en een nieuwe wapencursus vereist. Bij mijn bespreking van de militaire academie te West-Point zal ik nader gelegenheid hebben op de opleiding tot officier terug te komen.

Was de opleiding tot het volbrengen van de 2e cursus aan de wapenschool verplicht, daarna begint *de selectie*. Na een diensttijd van 8 tot 15 jaar in een commando of staffunctie worden geselecteerde officieren onder de 41 jaar naar het *Command and General Staff College* gezonden voor een cursus van wederom 9 tot 10 maanden. Zoals de naam reeds aangeeft, bereid deze cursus niet slechts voor op het bekleden van generale staf-functies, doch evenzeer op de uitoefening van commandofuncties der verbonden wapens. Hoewel mij niet bekend is, of zulks bepaald is voorgeschreven, is in ieder geval de praktijk, dat een officier niet tot kolonels- en hogere functies (behoudens van specialistische aard) wordt benoemd, indien hij het *Command and General Staff College* niet met gunstig gevolg heeft doorlopen.

Teneinde een gedeelte van de officieren niet alleen te scholen in de samenwerking tussen de verschillende wapens van het eigen krijgsmachtonderdeel,

doch ook in de samenwerking tussen de drie krijgsmachtdelen, leger, vloot en luchtmacht, wordt een gedeelte der officieren, dat met gunstig gevolg de commando- en stafschool van het eigen krijgsmachtonderdeel heeft volbracht, voor een vijfmaandse cursus gezonden naar het *Armed Forces Staff College*. De leerlingen hiervan bestaan derhalve uit hoofdofficieren van leger, vloot en luchtmacht.

Vóór de laatste wereldoorlog werd de officiersopleiding van het leger bebroond door het *Army War College*, waar officieren in de rang van kolonel werden geschoold voor de hoogste staffuncties en hoge commando's. Na de oorlog werd dit college aanvankelijk niet weder opgericht, doch trad hiervoor in de plaats het *National War College*, dat eenzelfde doel nastreeft, doch bestemd is voor officieren van de drie krijgsmachtdelen en voor hogere ambtenaren, in het bijzonder van het departement van buitenlandse zaken, teneinde aldus de samenwerking op het hoogste niveau tussen de drie krijgsmachtdelen en tussen de krijgsmacht en de politieke leiding tot uiting te brengen.

De in de aanhef van dit hoofdstuk genoemde commissie was echter van oordeel, dat op deze wijze een hiaat was ontstaan tussen het Command and General Staff College en het National War College, waardoor onvoldoende scholing werd gegeven aan legerofficieren voor staf- en commandofuncties in de rang van kolonel en hoger. Op grond van het voorstel der commissie werd derhalve een jaar geleden het *Army War College* opnieuw opgericht. Het ligt echter — in afwijking van hetgeen uit het schema zou kunnen worden afgeleid — voorshands niet in de bedoeling, officieren die het Army War College hebben gevolgd, ook nog naar het National War College te zenden.

Hoewel een dergelijke differentiatie bij ons uiteraard noch nodig, noch mogelijk is, blijkt hieruit weer, welk een waarde het Amerikaanse legerbestuur aan een systematisch voortgezette scholing hecht.

Ook thans eindigt de voortgezette opleiding der officieren in het leger dus weder met het Army War College en staat het National War College daarboven, als een gemeenschappelijke hogere opleiding van de drie krijgsmachtdelen.

Op één lijn met het National War College bevindt zich het *Industrial College of the Armed Forces*, dat in een cursus van eveneens 10 maanden officieren in de rang van kolonel der drie krijgsmachtdelen en ambtenaren voorbereidt voor de verzorging der krijgsmacht en de industriële mobilisatie.

Aan alle genoemde scholen zijn z.g.n. *associated courses* verbonden voor *reserve-officieren*, zodat de voortgezette scholing van de reserve-officieren, gebaseerd op vrijwillige deelname, als het ware parallel loopt aan die van de beroeps-officieren, doch met veel korter, dan wel schriftelijke cursussen. Naast het algemene schoolsysteem, weergegeven in bijgevoegd schema, bestaan uiteraard nog tal van specialistische scholen en cursussen.

Het Pentagon, gelegen in de heuvelachtige omstreken van Washington, vormt het hoofdkwartier van het Ministerie van Defensie en van de Ministeries van leger, vloot en luchtmacht. Het is het grootste gebouw ter wereld en werd gedurende de jaren 1941—1943 gebouwd voor het toenmalige departement van het leger, waaronder destijds tevens de legerluchtmacht ressorteerde.

Het bestaat uit vijf in elkaar passende vijfhoeken en biedt ruimte aan een personeel van maximum 32000 personen. Thans werken er ongeveer 30.000. De parkeerplaatsen bieden ruimte aan ongeveer 7000 auto's.

Op het organisatieschema van het Department of the Army wil ik hier

slechts ingaan, voor zover nodig is om aan te geven, welke instanties bemoeienis hebben met de opleiding der a.s. leiders van de Amerikaanse defensie.

De Amerikaanse organisatie der legerleiding is een pyramide.

De *Secretary of the Army* (M.v.O.) wordt terzijde gestaan door een Under-Secretary en twee Assistent-Secretaries, één voor algemene zaken en één voor het materieel. Dit zijn allen politieke personen, die gewoonlijk aan het bewind blijven gedurende de ambtsperiode van de president, aan wie de Secretary of the Army uitsluitend verantwoording schuldig is. Onder deze politieke leden staat als hoogste militaire adviseur de *Chef van de Staf*, terzijde gestaan door een plaatsvervangend chef en twee deputaties, een voor administratie en een voor plannen en operaties. Onder de Chef Staf ressorteert het gehele ministerie, dat verdeeld is in een *generale staf* en een *speciale staf*. Eerstgenoemde afdeling is verreweg de belangrijkste en omvat de secties G1 (personeel), G2 (inlichtingen), G3 (operaties) en G4 (logistiek), ieder onder een generaal-majoor (assistent chief of staff). De sectie G3 is weder onderverdeeld in de directies operatiën en organisatie en training.

De *Directie Organisatie en Training* van de sectie G3 stelt de algemene richtlijnen en te bereiken doelen voor de opleiding vast en verzorgt de coördinatie van alle opleidingsaangelegenheden binnen het departement van het leger en met de departementen van de marine en de luchtmacht. De Chief of Army Field Forces is belast met de uitvoering van deze richtlijnen. Als „training agency” van de Chef Staf is hij namens deze belast met de uitvoering van — en het toezicht op — alle oefeningsaangelegenheden van eenheden en individuen, met uitzondering van enkele specialistische opleidingen.

Deze verhouding is dus gelijk aan die, welke tot 1 Februari j.l. bestond tussen de sectie G3 van onze Generale Staf en de Directeur Militaire Opleidingen tevens Commandant Strijdkrachten te velde.

Het Office Chief of Army Field Forces (O.C.A.F.F.), vormt de „trainings agency” van de Chef Staf.

De C.A.F.F. heeft geen bevelsbevoegdheid over de 6 legercommandanten, die ieder het bevel voeren over een der 6 legerdistricten, waarin de V. S. zijn verdeeld, noch ook over de Amerikaanse bevelhebbers buiten de V. S. Deze staan allen rechtstreeks onder de Chef Staf of, zoals het in Amerika gewoonlijk wordt uitgedrukt, onder het Army Department, wat derhalve verantwoordelijk is voor alle materieel- en personeelsaangelegenheden buiten het gebied van de training.

Het O.C.A.F.F. is gevestigd in Ft. Monroe, nabij Norfolk, een vroegere post van de kustartillerie en in hoofdzaak ingedeeld op de systematische wijze van alle Amerikaanse staven. Het omvat een generale staf en een speciale staf, benevens verbindingsofficieren van het Pentagon, de vloot, de luchtmacht, het Engelse leger en het Canadese leger. De Generale Staf omvat de sectie G1 t/m G4 en een sectie „Research and Development”. Van genoemde sectie is G3, tellende 120 van de 300 officieren, waaruit het O.C.A.F.F. in totaal bestaat, verreweg de belangrijkste. Deze sectie is verdeeld in drie groepen, n.l.: training, coördinatie, organisatie en operatiën.

In verband met het doel van de door mij gemaakte reis heb ik mij in het bijzonder op de hoogte gesteld van de afdeling training en daarbij weder van de „schools division”. Onder deze subafdeling ressorteren de verschillende scholen, voor zover de C.A.F.F. hiermede bemoeienis heeft.

De werkzaamheden omvatten:

- 1) Het bepalen van de aantallen officieren en lagere militairen, die iedere cursus gedurende een bepaalde periode moeten volgen. Deze militairen kunnen behoren tot het actieve leger, tot de niet onder de wapenen zijnde reserve-eenheden (N.G. en O.R.C.), de luchtmacht (die op ruime schaal van legerscholen gebruik maakt), de Mariniers (idem), dan wel M.D.A.P.-landen;
 - 2) De beschikbaarheid verzekeren van de nodige instructeurs, fondsen, uitrusting en gebouwen;
 - 3) De noodzakelijke aantallen leerlingen verdelen over de verschillende militaire onderdelen, dan wel M.D.A.P.-landen;
 - 4) De programma's controleren en op de hoogte van de tijd houden en de verschillende cursussen inspecteren.
- In totaal strekken de zorgen van deze onderafdeling zich uit over 260 cursussen met ongeveer 15.000 leerlingen.

Voor wat betreft het onderricht ressorteren de scholen rechtstreeks onder het O.C.A.F.F. (schools division), zover zij niet behoren tot een der technische diensten, in welk geval het hoofd van het technische dienstvak een tussenschakel vormt.

Voor wat betreft de krijgstucht ressorteren alle scholen zonder uitzondering onder de legercommandant, in wiens district zij zijn gevestigd.

Voor alle overige aangelegenheden ressorteren de scholen eveneens onder de betrokken legercommandant met dien verstande, dat voor de scholen der technische dienstvakken, de chef van het dienstvak ook hier een tussenschakel vormt.

Voor zover de legercommandanten laatstbedoelde aangelegenheden (personeel, fondsen, uitrusting, enz.) niet zelf kunnen afdoen, wenden zij zich tot het Department of the Army via het O.C.A.F.F. (schools division).

Tenslotte verdient nog vermelding, dat onder de C.A.F.F. ressorteert het *Army Air Support Center* te Ft. Bragg, North Carolina. Dit op 1 October 1950 opgerichte centrum behandelt alle aangelegenheden betreffende de samenwerking tussen grond- en luchtstrijdkrachten en telt drie afdelingen:

- a) opleiding en scholing;
- b) tactiek;
- c) research.

Uit de oprichting van dit centrum blijkt het grote belang, dat in de V.S. aan de samenwerking tussen grond- en luchtstrijdkrachten wordt gehecht, vooral ook op grond van de in Korea opgedane ervaringen.

De U.S. Military Academy te West Point is buitengewoon fraai gelegen op een plateau in de hoge oevers van de Hudson boven New York. Deze instelling dateert reeds van 1802 en zal derhalve in 1952 haar 150-jarig bestaan vieren.

De M.A. levert het belangrijkste deel van de beroepsofficieren van de V. S. Verreweg het grootste deel van de bekende Amerikaanse generaals is van West Point afkomstig.¹⁾

¹⁾ Gedurende Wereldoorlog II bedroeg het aantal West Pointers nog geen 2 % van het totale officierskorps, doch 83 % van de generaals, 65 % van de luitenant-generaals en 55 % van de generaal-majors (exclusief de medici).

Moeite noch kosten zijn gespaard om een modelinrichting in het leven te roepen, die in Amerika dan ook een grote faam bezit, hetgeen uiteraard van gunstige invloed is op de toeloop.

Het aantal cadetten bedraagt op het oogenblik 2400, verdeeld in 4 jaargangen van omstreeks 600 elk.¹⁾

De wijze, waarop een Amerikaanse jongeman cadet op West Point wordt, moge in Amerika historisch zijn gegroeid, doch is in Nederlandse ogen zeker niet juist, daar de politiek hier een grote rol bij speelt. 86 % van het aantal plaatsen wordt namelijk vervuld door candidaten, voorgedragen door de leden van het Congres (85,1 %) en door enkele andere functionarissen (0,9 %). Ieder der vorenbedoelden heeft recht op het vergeven van een bepaald aantal plaatsen. Hij draagt voor iedere opkomende en door hem te vergeven plaats 4 candidaten voor, die vervolgens deelnemen aan het toelatingsexamen. Bij slagen komt de eerst voorgedragen candidaat het eerst in aanmerking, al doen de anderen ook een beter examen, terwijl het uiteraard mogelijk en zelfs waarschijnlijk is, dat nog andere jongelieden met betere capaciteiten in het geheel niet werden voorgedragen. De overblijvende 14 % wordt vervuld door rangschikkingsexamens van bepaalde categorieën jongelieden, zoals militairen in actieve dienst, zoons van militairen en oud-militairen, zoons van gesneuvelden, enz. Brede lagen krijgen dus geen kans mede te dingen naar een plaats op West Point, hetgeen ons weinig in overeenstemming lijkt met de beginselen der democratie.

Dat het peil van de leerlingen niettemin hoog ligt, moet worden toegeschreven aan het feit, dat de aandrang, naar men mij verzekerde, bijna ongeëlimiteerd is en dat de Congresleden uiteraard gaarne eer met hun candidaten inleggen.

Zoals reeds vermeld, moeten alle candidaten een toelatingsexamen afleggen. Het peil van hun ontwikkeling moet omstreeks gelijk staan aan een met gunstig resultaat volbrachte Highschool. De prospectus vermeldt, dat een candidaat tot de beste helft van zijn klas moet hebben behoord, om het examen met gunstig gevolg te kunnen volbrengen. Vele jongelieden hebben na het volbrengen van een Highschool nog een jaar op een College gestudeerd, ten einde zich deugdelijk op het toelatingsexamen voor te bereiden. De leeftijd is omstreeks gelijk aan die van de jongelieden, die bij ons cadet worden, daar het normale onderwijsverloop in Amerika is:

- 6 jaar primary school
- 3 jaar Junior High School
- 3 jaar Senior High School
- (totaal 6 jaar High School).

Van Nederlandse zijde deelde men mij mede, dat het eindexamen Highschool wetenschappelijk toch niet op één lijn kan worden gesteld met een eindexamen H.B.S. 5-j. bij ons.

Vóór aankomst op de Academie moet de cadet \$ 300 storten, die op zijn tegoed worden geschreven en ten dele dienen voor de eerste aanschaffing van kleding en uitrusting. Verder ontvangt hij een *salaris* van \$ 936 per jaar, waaruit boeken en kleding moeten worden betaald, de rest is gratis. Na 4 jaar kan de cadet voldoende hebben bespaard, om zijn officiersuitrusting te bekostigen. Invoering van een dergelijk stelsel, dat in hoge mate het verant-

¹⁾ De jaren worden genummerd van 4—1, dus in omgekeerde volgorde dan bij ons gebruikelijk is.

woordelijkheidsbesef aankweekt, verdient voor onze K.M.A. zeker overweging.

Een belangrijk verschil tussen West Point en onze K.M.A. is, dat West Point in de eerste plaats meer een *militair „college”* is en in de tweede plaats niet opleidt tot officier voor een bepaald Wapen, doch een *grondslag legt voor alle Wapens*. Omtrent de eigenlijke wapenopleiding, die plaats vindt na de aanstelling tot tweede luitenant, heb ik in het voorgaande reeds een en ander medegedeeld.

Als voordeel van het stelsel om de jongeman eerst een brede algemene wetenschappelijke en militaire vorming te geven, noemde men, dat hierdoor een hoog ontwikkelingspeil kan worden bereikt en de cadet op betere gronden zijn keuze kan doen voor een bepaald Wapen, dan wanneer hij deze keuze moet doen vóór hij het militaire leven intreedt.

Zoals reeds vermeld, geeft West Point zowel academisch als zuiver militair vakonderwijs. 60 % van de tijd wordt besteed aan academisch onderwijs en 40 % aan militair vakonderwijs.

Het academisch onderwijs betreft voor 51,3 % wis- en natuurkunde, voor 26,3 % talen, aardrijkskunde, geschiedenis, staathuishoudkunde en rechts-wetenschappen en voor 22,4 % militaire wetenschappen.

De militaire vakopleiding wordt voor meer dan de helft gegeven in een kamp gedurende 2 zomermaanden, terwijl het zomerverlof slechts 4 weken duurt en de theoretische cursus derhalve omstreeks 8 maanden.

De Academie beschikt daarbij over uitgestrekte oefenterreinen (60 km²). Voorts is een oefenregiment („1802”) van ruim 1300 man aanwezig, waarin kleine eenheden van de verschillende Wapens zijn verenigd en dat tevens is belast met huishoudelijke diensten.

Ik kreeg de indruk, dat er hard moet worden gewerkt en men zeer rigoureuus is t.a.v. degenen, die om enigerlei reden niet mee kunnen. Het niet met gunstig gevolg doorlopen hebben van een studiejaar leidt gewoonlijk tot verwijdering, bij uitzondering mag een jaar worden herhaald. Omstreeks 25 % van de cadetten wordt gedurende de 4 jaar en hoofdzakelijk in het eerste jaar om verschillende redenen van de Academie verwijderd.

De academische klassen zijn klein, n.l. 10—16 cadetten, hetgeen een groot aantal leraren vereist, doch het onderwijs ten goede komt.

Behalve aan het militair en wetenschappelijk onderwijs wordt er zeer veel gedaan aan *sport*. Zo zijn er 4 overdekte zweminrichtingen en krijgen de cadetten les in alle mogelijke takken van sport.

Bewegingsvrijheid gedurende de weekends wordt niet gegeven. Daarentegen wordt gezorgd voor de nodige *ontspanning*, terwijl ook de ouders en familieleden de cadetten kunnen bezoeken. Bals worden gegeven, waarop jonge meisjes uit de omliggende kostscholen worden geïnviteerd. Hiervoor is een „*guesthouse*” beschikbaar met een „*hostess*” aan het hoofd.

Aan de maatschappelijke opvoeding en het de cadetten bijbrengen van goede omgangsvormen wordt bij dit alles veel zorg besteed.

De *Zondagse kerkgang* is verplicht. Er is een Prot. kerk, een R. K. kerk en een Synagoge. De Protestantse kerk heeft, zoals men mij met trots mededeelde, het op één na grootste orgel van de wereld. Ik was in de gelegenheid de fraaie klank van dit instrument te bewonderen en op een Zondagmorgen een indrukwekkende godsdienstoefening, opgeluisterd door een cadettenkoor van 165 stemmen, mede te maken. De vorm van de Prot. godsdienstoefening is in overleg met de grootste Prot. Kerkgenootschappen vastgesteld.

In tegenstelling met hetgeen althans door mij in Amerika werd verwacht, wordt op West Point zeer veel gedaan aan het aankweken en onderhouden van de *tradities*. In de kerk hangen vermeersterde vaandels uit de verschillende oorlogen. In de eetzaal hangen schilderijen van de Superintendents (Gouverneurs) van 1802 tot heden. In een afzonderlijk gebouw, behorende aan de „Association of West Point's Graduates” (opgericht 1869; 10 à 11000 leden), hangen herinneringsplaques van West Pointers, die het ver hebben gebracht, dan wel op het veld van eer zijn gesneuveld.

Een gelukkig bewijs van gevoel voor humor vormden twee monumenten voor gesjeesde West Pointers, die later beroemd waren geworden, waaronder de bekende schrijver Edgar Allan Poe.

De uniform der cadetten heeft een zeer traditioneel karakter (lichtgrijs met zwarte uitmonstering). In het zomerseizoen wordt bij de ceremoniële tenue een witte broek gedragen. Drie maal iedere week wordt in dit tenue, waarbij sjako met pluim, een korte parade gehouden op het grote grasveld temidden van de gebouwen. Ik had het voorrecht een dergelijke parade bij te wonen. Het muziekkorps, bestaande uit beroepsmuzikanten van het Regiment „1802” (geen cadetten) telde 110 leden, eveneens in ceremoniële tenue. De parade werd afgenomen door een der tactische officieren en overigens geheel gecommandeerd door de cadetten zelf.

Het korps vormt een brigade van 2 regimenten, van 2 bataljons à 6 compagnieën van 100 man. Al deze onderdelen worden gecommandeerd door cadetten, die militaire rangen hebben, welke uitsluitend in het cadettenkorps gelden. Op deze cadetten-hiërarchie berust ook de inwendige dienst.

Merkwaardig is ook, dat de cadetten in iedere klas elkaar volgen een bepaald stelsel, mede beoordelen t.a.v. de *geschiktheid voor leiderschap* en dat deze beoordeling voor $\frac{2}{3}$ geldt tegen $\frac{1}{3}$ voor de beoordeling van de officier-klasse-commandant. Op grond hiervan worden maatregelen getroffen, om tekortkomingen te verbeteren (waartoe ook een psycholoog aan de Academie is verbonden), terwijl blijvende ongeschiktheid tot verwijdering leidt.

Grote aandacht wordt besteed aan *karaktervorming*, waarbij het z.g.n. „honor system” een grote rol speelt. Een „honor committee” uit de cadetten leidt de nieuwelingen in dit systeem in en houdt toezicht, dat een cadet de strenge erecode van West Point niet overschrijdt.

Dat hiermede niet de hand wordt gelicht, blijkt uit het feit, dat kortgeleden 90 cadetten van de Academie zijn verwijderd, omdat zij hadden gespiekt, terwijl zij hun woord hadden gegeven, dit niet te doen. Dit geval heeft in de Amerikaanse pers groot opzien gebaard, waarbij het verschil tussen de strenge maatstaf, waarmede officieren en a.s. officieren worden gemeten, en de ruime maatstaf, die men bij andere categorieën aanlegt sterk de aandacht trok.

Het stelsel van West Point kan zeker niet zonder meer door ons worden overgenomen, al ware het reeds, omdat de opbouw van ons officierskorps daartoe te snel moet geschieden. Niettemin ben ik van oordeel, dat wij onze officiersopleiding op een hoger wetenschappelijk peil zullen moeten brengen, dan de laatste jaren het geval was. Ook, indien men in aanmerking neemt, dat het ontwikkelingspeil waarop de cadet staat, als hij zijn intrede in West Point doet, lager is dan bij ons, moet toch worden vastgesteld, dat in 4 jaar militair-wetenschappelijke vorming + (met onderbrekingen) omstreeks 2 jaar zuivere vakopleiding, zowel militair als wetenschappelijk een aanmerkelijk hoger peil

wordt bereikt, dan bij ons het geval was in één jaar school reserve-officieren + 2 jaar K.M.A. voor de niet technische Wapens.

Het doet mij dan ook genoeg, dat door ons het stelsel om de aspirant-beroepsofficieren eerst een school voor reserve-officieren te doen volgen, is verlaten, teneinde zodoende te geraken tot een K.M.A.-opleiding van 3 jaar. Het verdient daarbij m.i. aanbeveling, om de opleiding te beginnen met een zo lang mogelijke gemeenschappelijke basisopleiding en de wapenkeuze zoveel mogelijk uit te stellen tot het einde van deze periode, waarin de cadetten de gelegenheid zouden moeten hebben een indruk van de verschillende wapens te krijgen, welke gelegenheid ook op West Point wordt geboden.

Bij het voorgaande vergeet ik niet, dat de aanneming der cadetten via de scholen voor reserve-officieren destijds als een grote verbetering t.a.v. het bestaande en nu weder ingevoerde stelsel werd beschouwd, omdat men op die wijze een betere selectie mogelijk achtte. Het stelsel is m.i. mislukt, omdat er geen sprake is geweest van een zodanige animo onder de aspirant reserve-officieren om beroepsofficier te worden, dat de besten konden worden uitgezocht. *De hoofdzaak in elk stelsel is dan ook het aantrekken van een zodanig aantal kandidaten, dat hiernit een selectie mogelijk is.* Slechts dit leidt tot cadetten op voldoende hoog peil.

Mijn indruk is, dat dit, ondanks de genoemde bezwaren, in de V. S. gelukt. Wij zijn m.i. wat betreft de inrichting van de K.M.A. na de oorlog op de goede weg geraakt. Ook als men een instelling als West Point heeft bezocht, behoeft men zich voor onze huidige K.M.A. niet te schamen en zou men hier met genoeg een Amerikaans officier kunnen rondleiden. Echter kan niet worden gezegd, dat wij er in zijn geslaagd het officiersberoep even begeerd te maken, als in de V. S.

Fort Leavenworth is, evenals verscheidene andere dergelijke Forts, ontstaan in de pionierstijd en ligt bij het gelijknamige kleine stadje van die naam, omstreeks een uur rijden van Kansas City. Thans heeft de benaming Fort nog slechts historische betekenis en zijn deze Forts militaire terreinen, waarop militaire etablissementen zijn gevestigd. Van ouds is te Leavenworth gevestigd het Command and General Staff College, terwijl het sedert een jaar heropende Army War College er een tijdelijk onderkomen heeft gevonden en binnenkort zal worden overgeplaatst naar Cambridge. In totaal wonen op de post omstreeks 1000 officieren, w.o. 950 gehuwden, behorende tot het vaste personeel en tot de leerlingen van beide colleges, zomede tot de administratie van de post.

De jongere officieren hebben 4-gezinswoningen, de oudere wonen in afzonderlijke woningen. Op de post bevinden zich voorts een tweetal kerken, een ziekenhuis, scholen tot en met Junior Highschool, een bioscooptheater, een officiersclub, sportterreinen, een warehouse, enz.

Het aantal leerlingen van het Command and General Staff College is thans omstreeks 350, welk aantal moest worden gereduceerd, tengevolge van de vestiging in dezelfde gebouwen van het Army War College. Nadat dit zal zijn vertrokken, is men dan ook voornemens het aantal leerlingen weder tot omstreeks 500 (w.o. 50 buitenlandse officieren) op te voeren.

Het Command and General Staff College kan worden vergeleken met onze H.K.S. De duur is echter korter, n.l. 39 weken voor de normale cursus. Zulks valt te verklaren, omdat officieren, die hier worden geplaatst, enerzijds

vooraf reeds op een hoger standpunt zijn gebracht door de cursussen aan de uitnemend ingerichte Wapenscholen, zodat op het Command and General Staff College onmiddellijk wordt begonnen met de Divisie, terwijl anderzijds om tot de hogere commando- en staffuncties te geraken de daarvoor in aanmerking komende officieren nog het Army War College of het National War College bezoeken, terwijl een gedeelte de vijfmaandse cursus aan het Armed Forces Staff College volgt.

De verschillende klassen hebben een grootte van omstreeks 35 man, hetgeen leidt tot een minder individueel en meer schematisch onderricht, dan bij ons het geval kan zijn. Men gaf mij toe, dat klassen van 10 tot 15 man het maximum is om individueel onderwijs mogelijk te maken, doch achte dergelijke klassen met het oog op het beschikbare leraarspersoneel niet mogelijk. In dit opzicht staat het Command and General Staff College dus zeker achter bij onze H.K.S. Om hieraan tegemoet te komen werd het onderwijs op zeer stelselmatige wijze gegeven en met een in onze ogen ook thans reeds grote luxe aan leraarspersoneel. Er zijn 5 „Instructional Departments” van 18 leraren, waaronder een Hoofd, die ieder 2 van de 10 klassen à 35 leerlingen bedienen. Voor de uitwerking van de oefeningen beschikt de leider dan ook over een uitgebreide staf van personeel, hetgeen medebrengt, dat hij ieder onderdeel door een specialist kan laten behandelen. Bovendien is een zesde „Instructional Department” aanwezig voor schriftelijke- en speciale cursussen.

Behalve de normale cursussen van 39 weken worden gehouden:

- Geassocieerde cursussen van 12 weken;
- Speciale geassocieerde cursussen van 3×2 weken (iedere periode ev. te vervangen door een schriftelijke cursus van 50—55 werkuren);
- Schriftelijke cursussen, waar 10.000 officieren aan deelnemen;
- Herhalingscursussen van 1 week.

Van laatstbedoelde korte cursussen was er tijdens mijn bezoek een aan de gang, waaraan werd deelgenomen door commanderende generaals van National Guard divisies met hun staven. Deze generaals waren allen, evenals hun toegevoegde officieren, reserve-officieren, die de vorige wereldoorlog hadden meegemaakt en daarin zodanig hadden uitgemaakt, dat zij de rang van opperofficier hadden bereikt. Hun verblijf in reserve-dienst, deelname aan schriftelijke cursussen en thans ook aan deze speciale cursus waren overigens geheel vrijwillig. Van de animo bij de Amerikaanse reserve-officieren heb ik hierdoor en ook overigens een zeer hoog denkbeeld gekregen.

Het onderwijs wordt vergemakkelijkt door *zeer uitgebreide hulpmiddelen*, ressorterende onder de „Instruction Aid Section”. Hier werd mij o.a. een film getoond betreffende de jongste gevechtshandelingen in Korea. Verder worden hier onder meer gramfoonplaten gemaakt van door de leerlingen gehouden voordrachten, waarna deze voor hen worden gedraaid onder toevoeging van de nodige critiek. Voorts was een foto-archief aanwezig van alle mogelijke terreinen.

Iedere nieuwe leraar, die aan het College komt, krijgt eerst gedurende enkele weken *onderricht in het geven van instructie*. Het Hoofd van de hiermede belaste „Instruction Training Section” blijft de wijze, waarop het onderricht wordt gegeven, volgen en geeft onder vier ogen de nodige op- en aanmerkingen, indien daartoe aanleiding is. Hij moest mij toegeven, dat dit werk is, dat de nodige tact vereist, doch volgens hem zijn de resultaten zeer goed. Hierbij bestaat nauwe samenwerking met onderwijsspecialisten van universiteiten, die enkele weken van het jaar de onderrichtmethoden controleren.

Ook dit is een voorbeeld van veel nauwer contact tussen de officiersopleiding en de Universiteiten dan bij ons bestaat.

Aangezien in het verloop van de tweede wereldoorlog het grote belang van gemeenschappelijke operaties van zee-, land- en luchtmacht overtuigend was gebleken, werd in 1946 overgegaan tot de oprichting van het Armed Forces Staff College te Norfolk (Virginia). Dit studiecentrum bevindt zich aldaar nabij het O.C.A.F.F., het hoofdkwartier van de tactische luchtmacht en de belangrijkste basis van de Atlantische vloot.

De bedoeling dezer inrichting is, om officieren der drie krijgsmachtdelen, die de stafschool van hun eigen krijgsmachtdeel met goed gevolg hebben doorlopen, te scholen in gemeenschappelijke operatiën.

Aan het hoofd van het college staat een commandant, bijgestaan door 2 adjunct-commandanten van de andere krijgsmachtdelen dan hijzelf. Het college omvat 6 faculteiten, n.l.:

- plannen en operaties;
- inlichtingen;
- logistiek;
- research;
- personeel;
- civiele aangelegenheden en militair gezag.

Het aantal studerende bedraagt thans 150, gelijk verdeeld over de drie krijgsmachtdelen. De cursus duurt 5 maanden en is verdeeld in drie fasen met het volgende programma:

phase I Grondslagen.

Het karakter, de mogelijkheden en beperkingen van de drie krijgsmachtdelen;
de techniek van de verschillende wapenen en de samenwerking tussen lucht-, zee- en grondstrijdkrachten, toegelicht door krijgsgeschiedkundige voorbeelden.

phase II Operatie-theaters.

De organisatie en de functies van een operatie-theater in verschillende werelddelen.

phase III Gecombineerde operaties over zee.

Het opmaken van plannen voor amphibische operaties en operaties door de lucht en de uitvoering hiervan.

Gedurende de cursus worden verschillende demonstraties bij zee-, land- en luchtmacht en op diverse scholen bijgewoond. Evenals op alle hogere onderwijsinstellingen en ten dele zelfs op de Military Academy bestaat een belangrijk deel van het onderricht uit voordrachten door de meest deskundigen op het behandelde gebied.

Ik heb de indruk gekregen, dat een aanzienlijk gedeelte van de tijd der Amerikaanse experts zowel op civiel als op militair terrein wordt besteed aan het verbreiden van hun kennis door het houden van voordrachten op onderwijsinstellingen e.d. Zulks kan uiteraard slechts mogelijk zijn, doordat het aantal experts naar verhouding groter is dan bij ons en zij dus minder met werk zijn overladen.

Aangezien de methode van onderricht op het behandelde college overigens

geheel gelijk is aan die van de beide hoogste onderwijsinrichtingen, welke ik nog moet bespreken en deze laatste meer in het bijzonder het doel van mijn reis hebben uitgemaakt, moge ik bedoelde methode tot de behandeling van laatstbedoelde instituten uitstellen.

De oprichting van een dergelijke instelling komt voor ons niet in aanmerking, doch wel moet m.i. worden gestreefd naar een nauwere samenwerking tussen de drie krijgs(staf)scholen van leger, marine en luchtmacht, dan na de oorlog heeft bestaan. De onderbrenging van de H.K.S. en de Marinekrijgsschool tot 1940 in één gebouw, heeft goede vruchten gedragen. Het stemt mij dan ook tot voldoening, dat de Minister van Oorlog en van Marine heeft besloten om de H.K.S., de Luchtmachtstafschool en de Marine-Stafcursus in één gebouwencomplex onder te brengen, n.l. in de Nieuwe Frederiks-kazerne, alhier.

Het Army War College werd in 1901 gesticht en was vóór de oorlog gevestigd te Fort McNair bij Washington, in het gebouw, waarin zich thans het National War College bevindt. Zoals ik reeds vermeldde lag het, na de onderbreking door Wereldoorlog II, aanvankelijk niet in de bedoeling het Army War College te heropenen. Niettemin werd hier in 1950 toe overgegaan. Het college was tijdens mijn bezoek tijdelijk ondergebracht in Fort Leavenworth en is thans verhuisd naar Cambridge.

De opleiding duurt 10 maanden en is verdeeld in de volgende drie fasen, met de daarbij vermelde studiedoelinden:

phase I Het leger en de nationale veiligheid.

- a) Het verbreden van de kennis der studerenden voor wat betreft de organisatie der V. S. met betrekking tot de nationale veiligheid en in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van het Ministerie van Oorlog.
- b) Het verschaffen van dieper inzicht in de nationale politiek, de plannen en doeleinden van de V. S., daarbij in het bijzonder in beschouwing nemende de internationale aspecten.
- c) De geschiktheid van de studerenden betreffende het behandelen van onderwerpen betreffende de nationale politiek, te vergroten.

phase II Actuele legerproblemen.

- a) De studerenden op de hoogte te stellen van de lopende vraagstukken, bedoelingen, de programma's en operaties betreffende het leger.
- b) Het analyseren en waarden van de taak van het leger in een toekomstige oorlog.
- c) Het ontwikkelen en aanbevelen van nieuwe doctrines voor het leger op het gebied der militaire wetenschappen.

phase III Operatieplannen.

- a) Verhogen van de kennis der studerenden betreffende de techniek van het samenstellen van operatieplannen.
- b) Verhogen van de geschiktheid der studerenden tot het oplossen van de verschillende problemen, die zich hierbij voordoen.

De leiding beschikt bij een en ander over officieren van de Marine en de Luchtmacht, terwijl bij het begin van de volgende cursus een der hogere ambtenaren van het State Department aan de leiding zal worden toegevoegd.

Het aantal leerlingen bedraagt thans ongeveer 150. Het stelsel van onderwijs is geheel gelijk aan dat van het National War College. Bij de behandeling van dit instituut zal hier nader op worden ingegaan.

Aangezien de oprichting van een overeenkomstig instituut als het Army War College voor ons niet in aanmerking komt, doch het hier te geven onderwijs zal moeten worden samengevat met dat in een hoger studiecentrum, wil ik hier niet verder op ingaan.

Het National War College is gevestigd op Fort Lesley J. McNair, nabij Washington, op welke post zich tevens de dienstwoning van de Chief of Staff U. S. Army, General J. Lawton Collins bevindt.

Het college is gevestigd in een imposant gebouw, in 1903 gebouwd voor het Army War College. Het aantal leerlingen bedraagt thans 120 in de rang van kolonel of overeenkomstig, afkomstig van leger, vloot en luchtmacht, van het State Department en enkele van andere departementen. De officieren moeten nog een diensttijd van 12—15 jaar voor zich hebben. De cursus duurt 10 maanden.

Het doel van het College is om geselecteerde officieren en ambtenaren van Buitenlandse Zaken voor te bereiden voor het bezetten van leidende functies, waarbij het politieke en het militaire element een rol speelt en voorts het ontwikkelen van begrip voor de nationale defensie bij alle regeringsinstanties, die daarbij een belangrijke rol spelen.

Een zusterinstelling vormt het hierna te bespreken Industrial College of the Armed Forces, dat gevestigd is op dezelfde post en een parallel doel nastreeft t.a.v. de materiële verzorging der strijdmachten en de industriële oorlogsvoorbereiding. Tussen beide bestaat een nauwe samenwerking en vele voordrachten worden gemeenschappelijk gehouden. De studenten van het National War College krijgen dan ook een algemeen denkbeeld van de stof, die wordt behandeld aan het Industrial College, terwijl eveneens het omgekeerde het geval is.

Het studieprogramma is verdeeld in twee semesters van onderscheidenlijk 4 en 6 maanden, waarin het volgende wordt behandeld:

1e Semester. Algemene en politieke onderwerpen.

- a) De belangen en doeleinden van de politiek der V. S. en van andere mogendheden.
- b) De Verenigde Naties, regionale, bilaterale en multilaterale overeenkomsten.
- c) De invloed van atoom- en andere nieuwe wapens op het militaire potentieel, de strategie, de buitenlandse betrekkingen en de wereldorde.

2e Semester. Militaire onderwerpen.

- a) De strijdkrachten nodig om de doeleinden van de politiek der V. S. in vredes- en oorlogstijd te kunnen bereiken.
- b) Het gezamenlijk gebruik van alle politieke, economische

- en militaire krachten der V. S. tot het volbrengen van de nationale politiek.
- c) De invloed van wetenschap en techniek op de ontwikkeling der strijdkrachten.
 - d) Het ontwerpen van concentratie- en operatieplannen voor bepaalde operatietonelen en voor een wereldoorlog.

De *methode van studie* is gebaseerd op eigen onderzoek, geleid en gestimuleerd door de Staf en de door deze aangezochte meest vooraanstaande deskundigen op ieder studiegebied. Er worden geen standaardoplossingen gegeven. Gedurende de morgenuren worden voordrachten gehouden door experts, betreffende het onderwerp dat in behandeling is. De voordracht duurt omstreeks een uur. Daarna is er een half uur de gelegenheid tot het stellen van vragen en vervolgens splitst het gehoor zich in groepen (seminars) van 20, die in afzonderlijke zalen het gehoorde in discussie nemen. Deze discussie geschiedt de eerste 4 maanden onder leiding van een professor van één der universiteiten, die in het bijzonder is gespecialiseerd in het leiden van discussiegroepen. De laatste 6 maanden staat de discussie onder militaire leiding. De voordracht zelf geschiedt in een grote gehoorzaal, ruimte biedende voor 300 hoorders (National War College en Industrial College samen) en voorzien van bioscoopinstallatie, verschuifbare wandkaarten, enz.

Zowel bij de voordracht als bij de discussie wordt geheel vrij gesproken, daar het gehoorde niet mag worden aangetekend en hiervan niets naar buiten mag worden uitgedragen. Behalve dat op deze wijze de gehele stof wordt doorgesproken, krijgt ieder van de 120 studenten een bepaalde studie-opdracht, betrekking hebbende op het onderwerp in behandeling. Hij moet het resultaat schriftelijk inleveren en dit bovendien samenvatten in een voordracht van 12 minuten in de grote gehoorzaal, gevolgd door debat. Iedere student profiteert zodoende van het resultaat der studie van 119 anderen. Deze voordrachten worden wel vermenigvuldigd, uitgereikt en opgelegd voor gebruik door volgende studenten.

De middaguren zijn gewijd aan eigen studie, waartoe de studenten zijn verdeeld in 20 committees van 6 man ieder van 20 gemengd mogelijke samenstelling. Behalve individuele opdrachten worden ook committee-opdrachten verstrekt en onder leiding van een committee-voorzitter uitgewerkt. Ook deze worden daarna in discussie gebracht. Ieder dezer committees heeft een eigen kamer, waar wordt gestudeerd en de opdrachten uitgewerkt. Het lidmaatschap van de committees wisselt, zodat iedere student in de loop van 10 maanden de 119 anderen leert kennen. De Directeur hechtte zeer grote waarde aan de onderlinge kennismaking en gedachtenwisseling van de 120 leerlingen. Dit alleen zou de vorming van een instituut als het National War College naar zijn mening rechtvaardigen.

Een zeer grote bibliotheek van 300.000 boeken en 50.000 andere documenten staat ter beschikking van de studerenden. Verder beschikt het instituut over de gebruikelijke inrichtingen tot het afdrukken en vermenigvuldigen van voordrachten, vervaardigen van kaarten, enz. De studenten kunnen voor het uitwerken van hun opdrachten beschikken over de diensten van stenotypistes (WAF's).

De werkzaamheden beginnen dagelijks om 8.45 uur en eindigen omstreeks 5.30 uur. De studerenden blijven de gehele dag op het instituut, waar zij in

een mess hun lunch kunnen gebruiken. Zij wonen niet op de post — die daartoe geen ruimte biedt — doch in en bij Washington.

Verder bevinden zich bij het instituut sportterreinen en een tweetal sportzalen, waarvan gedurende de 1½ uur middagonderbreking kan worden gebruik gemaakt.

Het geheel is op buitengewoon onbekrompen wijze opgezet en wijst op het grote belang, dat aan het instituut wordt gehecht.

Het peil van de studerenden is hoog. Er bestaat een grote animo om het College te volgen, daar dit een voorportaal vormt voor de generaals- en admiraalsrangen en de leidende functies.

De deelname is echter niet vrijwillig. De militaire deelnemers worden aangewezen door een comité van opper- en vlagofficieren, dat — naar mij werd verzekerd — weinig acht slaat op verzoeken, doch de Kolonels en Kapiteins ter zee uitzoekt, die als de a.s. leiders van leger, luchtmacht en vloot worden beschouwd.

Het Industrial College of the Armed Forces is, evenals het National War College, gevestigd op Fort Lesley McNair in een afzonderlijk gebouw. Het College werd in 1924 opgericht en beschikt derhalve over een ervaring van meer dan 25 jaar.

Het *doel* is:

- a) om officieren van de drie delen der strijdmacht voor te bereiden voor de bezetting van belangrijke commando- en staffuncties met het oog op de logistieke verzorging der strijdkrachten en om geselecteerde civiele ambtenaren voor te bereiden voor belangrijke functies met betrekking tot industriële mobilisatie;
- b) om een nauwe samenwerking tot stand te brengen tussen de strijdkrachten en de technische, wetenschappelijke, opvoedkundige en industriële kringen in de burgermaatschappij, die zijn betrokken bij het materiële oorlogspotentieel en de uitrusting der strijdkrachten.

De *studie* omvat:

- a) Een oriëntatie betreffende het politieke en economische krachtenveld in de wereld.
- b) Het economisch oorlogspotentieel der verschillende naties en groepen van naties en het verband hiervan met de politieke, strategische en psychologische factoren van de buitenlandse politiek der V. S.
- c) De organisatie en werkwijze van het Departement van Defensie e.a. regeringsinstanties betreffende de economische mobilisatie.
- d) Het opmaken van gemeenschappelijke logistieke plannen voor de krijgsmacht en het verband tussen deze plannen, de strategie en de economische mobilisatie der V. S.
- e) De productiemogelijkheden in verband met de economische mobilisatie en de mogelijkheden om deze op te voeren.
- f) De aanschaffing en verdeling der producten in verband met de economische mobilisatie.
- g) Het manpower probleem in verband met de economische mobilisatie en met de mobilisatie der strijdkrachten.

- h) Het verband tussen de technische vooruitgang en de economische mobilisatie.
- i) De economische mobilisatie bij vreemde naties, voor zover deze van belang zijn voor de verdediging der V. S.

Mijn aanvankelijke mening, dat de officieren hoofdzakelijk afkomstig zouden zijn van kwartiermeester-generaal-diensten en na het verlaten van het College in het bijzonder zouden zijn bestemd voor leidende functies in dergelijke diensten, bleek niet juist. Dit wordt geïllustreerd door het feit, dat zowel de Generaal Eisenhower als de Generaal Collins oud-leerlingen van het Industrial College zijn.

Men acht de logistiek in de huidige oorlogvoering van zodanig belang, dat juist de hoogste commandanten en hun stafofficieren deze moeten beheersen. National War College en Industrial College hebben, als de beide hoogste opleidingsinstituten op het gebied der defensie van de V. S., een overeenkomstig doel, doch bij het eerste instituut ligt de nadruk meer op het politiek-strategische en bij het laatste op het logistieke element.

De studenten van het Industrial College volgen 75 % van de voordrachten, die aan het National War College worden gegeven.

Het aantal leerlingen bedraagt 39 van ieder der drie strijdmachtonderdelen, allen in de rang van kolonel of kapitein ter zee, en een aantal civiele ambtenaren.

De deelname aan het College is evenmin als die aan het National War College, vrijwillig, d.w.z., er is grote belangstelling, doch de militaire deelnemers worden ook hier aangewezen door hetzelfde comité van opper- c.q. vlagofficieren, dat derhalve zorgt, dat in de leiding der strijdkrachten zowel het politiek-strategische als het logistische element tot zijn recht komt.

De methode van onderricht vertoont veel overeenkomst met die op het National War College. De studerende krijgen voordrachten van het vaste personeel (zulks in tegenstelling tot het National War College) en van uitgezochte deskundigen, die vervolgens in een z.g.n. seminar in discussie komen. Voorts worden in committees studies gemaakt van bepaalde onderdelen van het onderwerp. Deze studies worden vermenigvuldigd, aan de anderen uitgereikt en in discussie gebracht. Sommige onderwerpen worden door subcomités en tenslotte door individuele deelnemers nader uitgewerkt. Belangrijke studies worden door de leiding doorgezonden aan departementale instanties, die daar hun voordeel mee kunnen doen.

De studenten kunnen zich voorts bij hun studie wenden tot de mensen van de praktijk en hebben de beschikking over een uitgebreide boekerij, waar de verschillende bronnen in veelvoud aanwezig zijn, zodat verschillende comités gelijk een bepaald onderwerp kunnen bestuderen.

Naast deze z.g.n. „Resident Courses” wordt er nog op twee andere wijzen gewerkt. Deze hebben beide ten doel de *coöperatie* tot stand te brengen *met de burgermaatschappij* en de leiders hiervan de voorlichting te geven, die zij behoeven om op logistiek gebied te kunnen medewerken aan de landsverdediging.

In de eerste plaats gaat een team van 6 officieren onder leiding van een der onderdirecteuren naar 16 industriële centra en geeft daar gedurende 14 dagen (10 werkdagen) een buitencursus, die in gecompriëerde vorm hetzelfde behandelt als de „Resident Course”. De deelnemers moeten vooraanstaande figuren zijn op het gebied van handel, industrie, onderwijs en andere vormen

van het maatschappelijk leven. Zij worden door daartoe in het leven geroepen lokale commissies uitgezocht en op voordracht daarvan door de Commandant van het Industrial College uitgenodigd.

In de tweede plaats worden onder leiding van dezelfde onderdirecteur *schriftelijke cursussen* gegeven. Deze duren 10 maanden, waarbij van de deelnemers wordt verwacht, dat zij omstreeks 5 uur per week aan de cursus besteden. Deelnemers kunnen zijn beroepsofficieren, reserve-officieren en burgers. Voor deze cursussen, die geheel vrijwillig zijn, bestaat zeer grote belangstelling.

Men noemde mij namen van vooraanstaande industriëlen, die een dergelijke cursus volgen of hebben gevolgd, terwijl in het leger b.v. kolonels en opper-officieren, die het National War College hebben gevolgd, zich door het volgen van deze schriftelijke cursus in logistieke richting ontwikkelen.

Het aantal deelnemers bedraagt thans omstreeks 2500 en kan tot maximaal 3000 worden opgevoerd. Grondslag van de cursus vormt een zestal boekwerken, die de deelnemers achtereenvolgens worden toegezonden met een handleiding om de studie te vergemakkelijken. Na het bestuderen van een bepaald gedeelte worden vragen gesteld, die door de deelnemers moeten worden beantwoord en door de leiding van een cursus worden gecorrigeerd. Bedoelde boekwerken worden in eerste aanleg door de leiding van de cursus ontworpen, vervolgens aan een universiteit beoordeeld en verbeterd, terwijl de vragen eveneens aan een universiteit werden ontworpen. Ook overigens bestaat tussen het Industrial College en de Universiteiten een nauwe samenwerking. Deze komt nog meer tot uiting door het feit, dat aan de Directeur een *Adviescollege* is toegevoegd, waarin vooraanstaande professoren en industriëlen zitting hebben.

Merkwaardig is nog, dat de Directeur aan zich heeft toegevoegd een *speciale staf*, bestaande uit een officier en 3 burgers, die speciaal ten doel heeft de efficiency van het College te controleren en te verhogen en die daartoe nauw verband houdt met de industrie, de universiteiten, regeringsinstanties, research-lichamen, enz. Deze staf onderzoekt o.m. de praktische resultaten van het onderwijs.

Voorts is aan hem toegevoegd een „*public information officer*”, die de voorlichting naar buiten verzorgt. Naar reeds werd medegedeeld, is een van de beide onderdirecteuren met toegevoegd personeel belast met het buitenwerk en de schriftelijke cursussen, de tweede onderdirecteur verzorgt met zijn personeel de instructie op het College zelf. Hij heeft daartoe onder zich een zestal Hoofden van faculteiten, welke 6 hoofdofficieren ieder weder een viertal helpers hebben.

Evenals op het War College vertoeven de studenten de gehele dag met een onderbreking van omstreeks 1½ uur voor lunch en lichaams oefeningen op het College, waar gelegenheid is om in een mess de lunch te gebruiken.

Het Industrial College of the Armed Forces heeft mij een inzicht gegeven in de grondige wijze, waarop men in de V. S. de grondslagen legt voor de logistieke verzorging der strijdkrachten. De resultaten zijn in de vorige wereldoorlog en in Korea aan het licht getreden. Hoewel de problemen, in het bijzonder dat der economische mobilisatie, voor ons van veel geringer omvang zijn, dan die in de V. S., ben ik niettemin te meer overtuigd, dat het leggen van een deugdelijke theoretische grondslag voor wat men thans in de praktijk is begonnen aan te vatten, ook voor ons van het grootste belang is.

Uit mijn voordracht zal het belang, dat in de V. S. wordt gehecht aan een studiecentrum — aldaar verdeeld over twee elkaar aanvullende instituten — waar het gehele terrein van de defensie wordt bestudeerd en contact wordt gelegd tussen de leidende militairen, ambtenaren en particulieren, die daarbij zijn betrokken, genoegzaam zijn gebleken.

De V. S. staan in deze mening echter niet alleen. Het was de vooruitziende blik van *Churchill*, die reeds in 1928 in *Engeland* de stoot gaf tot de oprichting van het „*Imperial Defence College*”, terwijl *Canada* in 1947 met een „*National Defence College*” volgde en in *Frankrijk* in 1948 het „*Institut des hautes études de Défense Nationale*” werd gesticht.

Ook in *Zweden* is kortgeleden een overeenkomstige instelling opgericht.

Ter aanvulling van het Amerikaanse oordeel met een stem uit een land, dat, wat bevolkingssterkte betreft, met het onze kan worden vergeleken, wil ik hier de aanhef weergeven van een artikel „*The National Defence College*” in het tijdschrift „*External Affairs*” (Ottawa, Canada) van October 1951. Vrij weergegeven luidt deze als volgt:

„Het is niet lang geleden — vele lezers kunnen zich dit nog herinneren — dat de buitenlandse politiek van ons land werd beschouwd als de verantwoordelijkheid van een beperkte groep ministers en zeer gespecialiseerde ambtenaren, terwijl defensiepolitiek en in voorkomend geval het gebruik van de strijdkrachten werd beschouwd als het speciale terrein van hooggeplaatste soldaten en zeelieden. De eerste wereldoorlog demonstreerde en de tweede wereldoorlog bevestigde de onhoudbaarheid van deze gedachte. Het werd duidelijk, dat de voorbereiding en de leiding van een werkelijk nationale oorlogsinspanning de samenwerking vraagt van vrijwel alle ambtelijke en vele niet ambtelijke krachten. Het werd tevens duidelijk, dat veel verlies van tijd, kracht en middelen ontstaat, als de werkers in de verschillende organisaties een noodtoestand intreden, zonder op de hoogte te zijn met de werkwijze, de gewoontes, de denkbeelden en ook de persoonlijkheden van diegenen, die alsdan hun collega's of tegenspelers worden.”

Eenzelfde gedachte kwam tot uiting in de rede, waarmede de Franse Ministerpresident *Ramadier* op 29 November 1948 het „*Institut des hautes études de Défense Nationale*” opende, waar hij zeide:

„La guerre n'est plus limitée à une technique particulière et la technique militaire ne représente plus qu'une petite fraction de l'art de la guerre”.

Het komt mij voor, dat dit alles voor *Nederland* eer in vermeerderde dan in verminderde mate geldt. In wellicht geen ander land is de tijdige en doeltreffende voorbereiding der defensie van oudsher zodanig belemmerd door een tekort aan begrip omtrent de defensie in niet-militaire kringen als juist in *Nederland*.

Deze overweging klemmt te meer nu noodgedwongen ook te onzent steeds bredere kringen bij de defensievoorbereiding moeten worden ingeschakeld en de *Nederlandse industrie* een rol moet gaan spelen bij de weerbaarmaking van *West-Europa*.

Anderzijds konden de militaire opleidingen de officieren bestemd voor de leidende posten tot dusverre niet de breedheid van blik op staatkundig, so-

ciaal en economisch terrein geven, die daarvoor heden ten dage wordt vereist, al moeten de pogingen in deze richting van de H.K.S. en de vroegere H.I.S. met waardering worden genoemd.

De *samenwerking tussen de drie krijgsmachtdelen bij gecombineerde operaties* speelt bij ons — na het verlies der Aziatische delen van het Koninkrijk — een geringere rol, dan in de V.S., die tussen de grond- en de tactische luchstrijdkrachten ligt op ander niveau.

Meer dus dan in de V. S. zal bij ons het *zwaartepunt* moeten worden gelegd op *het leggen van contact tussen het militaire en het burgerlijke, ambtelijke en niet-ambtelijke, element*. Het ook door mij bezochte Franse studiecentrum, waar aan de eerste cursus werd deelgenomen door 15 hoofd- en opper(vlag)-officieren, 25 ambtenaren van ministeries en grote staatslichamen en 10 burgers uit de industriële en zakenwereld, geeft ons in dit opzicht een voorbeeld.

Het strekt mij dan ook tot grote voldoening, dat de Minister van Oorlog en van Marine, met instemming zijner betrokken ambtgenoten, op 1 September j.l. te 's-Gravenhage het Defensiestudiecentrum heeft opgericht met als doel:

- a) Nauw contact te leggen tussen allen, betrokken bij de landsdefensie in de ruimste zin;
- b) Inzicht te geven in de internationale politieke, economische en strategische verhoudingen, zover deze voor de Nederlandse defensie van belang zijn;
- c) De aspecten te bestuderen van de moderne oorlogvoering en de invloed daarop van wetenschap en techniek;
- d) Inzicht te verschaffen in de verdedigingsvoorbereidingen van de Atlantische Unie en in de taak, welke Nederland daarin behoort te vervullen;
- e) Inzicht te verschaffen in de behoeften en mogelijkheden van de weerbaarmaking van Nederland op ieder gebied van het maatschappelijk leven.

Ik besluit met de hoop uit te spreken, dat deze instelling, die 5 November a.s. haar werkzaamheden zal aanvangen, er toe zal bijdragen Nederland bij de weerbaarmaking van West-Europa tegen de gevaren, die onze beschaving dreigen, een taak te doen vervullen, die ons waardig is. (Applaus).

De *Vice-Voorzitter*:

Generaal Calmeyer is U bereid de Heren, die eventueel vragen willen stellen dan wel met U in debat willen gaan, te beantwoorden?

Luitenant-Generaal *Calmeyer*: Ja, M. d. V.

De *Vice-Voorzitter*:

Mag ik dan vragen wie van de aanwezigen aan de geachte inleider naar aanleiding van het behandelde onderwerp nog nadere vragen wenst te stellen of een afwijkende mening naar voren zou willen brengen.

De Generaal-Majoor b.d. J. C. Roelofsen:

Mijnheer de Voorzitter, Mevrouw, Mijne Heren,

Ik heb gearzeld over het onderwerp van hedenavond enkele opmerkingen te maken, omdat het hier een weersysteem van een zo belangrijk land geldt, hetwelk bij de bevrijding van Europa zo'n grote rol heeft gespeeld. Toch heb ik hiertoe de vrijheid gevonden en wel om twee redenen.

In de eerste plaats, omdat volgens het A.N.P. Generaal Eisenhower dezer dagen gezegd heeft: „Men bedenke wel, dat democratieën door reserves verdedigd moeten worden en niet door troepen, die reeds hun uniformen aan hebben. Reserves zijn voor de democratische wereld van het grootste belang.”

En in de tweede plaats, omdat de geachte inleider geen stellingen heeft verdedigd, maar slechts een overzicht heeft gegeven van de Krijgsmacht van de Verenigde Staten.

Van bestrijding van zijn inzichten kan dus geen sprake zijn, hoewel hij hier en daar de Amerikaanse opvattingen heeft aanbevolen.

Na de uittaling van de Generaal Eisenhower waag ik het dus verschillende punten eens nader te bezien.

Het zij mij vergund een zin te citeren uit een tot mij gerichte brief van de Generaal Calmeyer, welke luidt: „Wellicht is het mij in de toekomst nog gegeven — ook buiten mijn voorzitterschap van de Vereniging ter beoefening van de Krijgswetenschap — op het gebied „Volk en Krijgsmacht” werkzaam te zijn.” Ik vermeen hieruit steun te kunnen putten bij mijn verzet tegen de opvatting, dat de Krijgsmacht een afzonderlijk deel van de maatschappij zou vormen.

De burger van heden is morgen militair, althans hij behartigt militaire belangen, terwijl de militair van vandaag morgen burger kan zijn, dan wel als militair kan hij een burgerbelang dienen. De invloed van de beroepsmilitair, al is die ook nog zo groot, werkt in oorlogstijd niet als een klontje suiker, dat een kop thee zoet maakt, maar het beroepspersoneel vormt alsdan slechts een deel van het geheel. Ook de rest van het apparaat moet goed zijn. Een beroepsleger is uiteraard steeds klein en dit geldt ook voor Amerika. Wat betekent 1 à 2 miljoen man, wanneer Rusland er 12 tot 20 tegenover stelt? Engeland ging in 1914 en 1939 de oorlog in met een klein leger en was eerst na enkele jaren op volle kracht. Hetzelfde gold voor Amerika in 1917 en 1941. Landen echter, zoals Duitsland, Frankrijk, Italië, Rusland, die van plan waren onverwachts bij een nabuur in te breken, dan wel in staat moesten zijn zich tegen een inval te keren, moesten snel op hun maximum sterkte zijn. Engeland kon en Amerika kan zich misschien nog veroorloven een stelsel op te bouwen, waarvan de reserve na het begin van de oorlog nog een jaar behoeft om als geoefend te kunnen worden beschouwd.

Tegenwoordig eist men z.g. parate troepen. Ik zou hieromtrent willen opmerken, dat troepen, welke onder de wapenen zijn, alleen paraat blijven, wanneer zij niet met verlof gaan. Ook verdwijnt de onmiddellijke paraatheid, wanneer zij intensief oefenen, omdat het materieel na de oefening revisie behoeft, welke enige weken in beslag kan nemen.

Mobilisabele troepen, welke hun materieel goed in conditie uit de magazijnen betrekken, zijn bij een goed oproepingssysteem sneller paraat dan in vele gevallen z.g. parate troepen.

Nog een enkele opmerking omtrent de vrijwilligheid.

Naar mijne mening kan men op vrijwillige deelneming in West-Europa geen stelsel bouwen; het is de vraag of Amerika dit op den duur kan doen. De geschiedenis heeft bewezen, dat landen, welke zeer spoedig over een zeer sterke krijgsmacht moeten kunnen beschikken, hetzij om een ander land plotseling te kunnen overvallen, dan wel om zich tegen een dergelijke inval spoedig te kunnen verdedigen, de dienstplicht een grote rol hebben doen vervullen. De Zwitsers lang voor 1800, Napoleon in zijn tijd, Scharnhorst en von Moltke in Pruisen en Duitsland. De Fransen, Duitsers, Russen, Oosten-

rijkers, Italianen, Nederlanders, Belgen, de Balkanstaten enz. in 1914, 1939 en volgende jaren.

De Engelsen en Amerikanen waren in 1914 en 1939 weerloos geweest, wanneer zij aan plotselinge aanvallen in hun land van sterke vijandelijke strijdkrachten hadden bloot gestaan. Zij kwamen pas tot grote krachtsontwikkeling naar buiten, één of twee jaren na het begin van de strijd.

Luitenant-Generaal Calmeyer:

Mijnheer de Voorzitter,

De opmerking van de generaal Roelofsen betreft twee aangelegenheden. In de eerste plaats de „parate troepen” en ten tweede, de plaats van de krijgsmacht in de maatschappij.

Het inzicht van generaal Roelofsen over de verhouding tussen „parate troepen” en „mobilisabele troepen” kan ik in hoofdzaak delen, echter onder één voorbehoud en wel een zeer belangrijk voorbehoud, d.i. dat wij in vredesomstandigheden leven, in omstandigheden dus, waarin alle landen zijn gemobiliseerd, een eventuele agressor dus tot mobilisatie moet overgaan alvorens een agressie te kunnen plegen en de democratische mogendheden dus eveneens gelegenheid krijgen te mobiliseren.

In deze toestand bevinden wij ons thans echter niet. De toestand, die thans bestaat, kan worden vergeleken met die van 9 Mei 1940. Ik wil in het geheel geen ongeluksprofeet zijn en profeteren dat er een 10e Mei zal volgen, maar ik wil alleen zeggen, dat deze *kan* volgen. Op 9 Mei 1940 waren de Duitse strijdkrachten gemobiliseerd en doordat ook de onze dit waren, wisten wij tenminste de eerste stoot op te vangen en de strijd 5 dagen vol te houden. Hadden wij bij de agressie in de vroege morgen van 10 Mei nog moeten mobiliseren, dan zou de strijd zeker geen 5 uren hebben geduurd. Thans is de potentiële tegenstander voor een belangrijk gedeelte gemobiliseerd en heeft, althans naar onze opvatting, nooit in belangrijke mate gedemobiliseerd. Wanneer dezelfde generaal Eisenhower, die generaal Roelofsen citeert, mededeelt, dat Rusland over 175 divisies beschikt, bedoelt hij niet daarmee te zeggen, dat Rusland 175 divisies *kan* mobiliseren doch dat dit land genoemd aantal divisies *heeft* gemobiliseerd. Onder dergelijke omstandigheden moet er een zodanig aantal parate troepen zijn, dat deze een eerste stoot kunnen opvangen en daarachter hun reserves kunnen mobiliseren. Ook generaal Eisenhower spreekt van reserves en veronderstelt dus, dat deze zich achter een hoofdmacht bevinden.

In de tweede plaats heeft generaal Roelofsen iets gezegd over de opvatting, dat de krijgsmacht een afzonderlijk deel van de maatschappij zou vormen.

Het is allerminst mijn bedoeling geweest te poneren, dat de krijgsmacht zich moet afzonderen. Integendeel heb ik op de voorgrond gesteld, dat de leden van de krijgsmacht zich moeten bewegen in verschillende kringen van de maatschappij. Ik heb slechts gewezen op hetgeen ik waarnam in de Verenigde Staten, waar de krijgsmacht allerminst een kaste vormt, maar toch een meer eigen plaats in de maatschappij inneemt dan bij ons en een algemeen geacht onderdeel hiervan vormt.

Een ongeveer gelijke toestand trof men vroeger in Nederlands-Indië aan en de hier aanwezigen, afkomstig van het K.N.I.L., zullen mijn bedoeling dan ook ongetwijfeld aanvoelen. De Amerikaanse toestand heeft althans dit voordeel, dat er een grote animo bestaat om hetzij als beroeps militair geheel van

dit geachte onderdeel der Amerikaanse maatschappij deel uit te maken, hetzij als reservist hieraan deel te hebben.

De Vice-Voorzitter:

Indien thans niemand meer het woord verlangt rest mij de Generaal Calmeyer zeer bijzonder te bedanken voor wat hij ons hedenavond heeft geboden. Onze Vereniging acht zich gelukkig dat de Directeur van het hier te lande zo juist opgerichte Defensie Studie Centrum in deze bijeenkomst, naar aanleiding van zijn kort geleden gehouden studiereis, heeft willen spreken over de opleiding en verdere vorming van de Amerikaanse officieren en het vormen aldaar van defensieleiders op hoog niveau.

Sinds 1946 is hier te lande reeds zeer veel gedaan om strijdmacht en bevolking dichter bij elkaar te brengen, het nieuwe Defensie Studie Centrum zal met de vorming van defensieleiders ook ongetwijfeld veel bijdragen om het contact te verstevigen tussen strijdmacht en bevolking en wel in 't bijzonder met het bedrijfsleven en de industrie.

Mevrouw, mijne heren, ik dank U voor Uw belangstelling en sluit de vergadering.

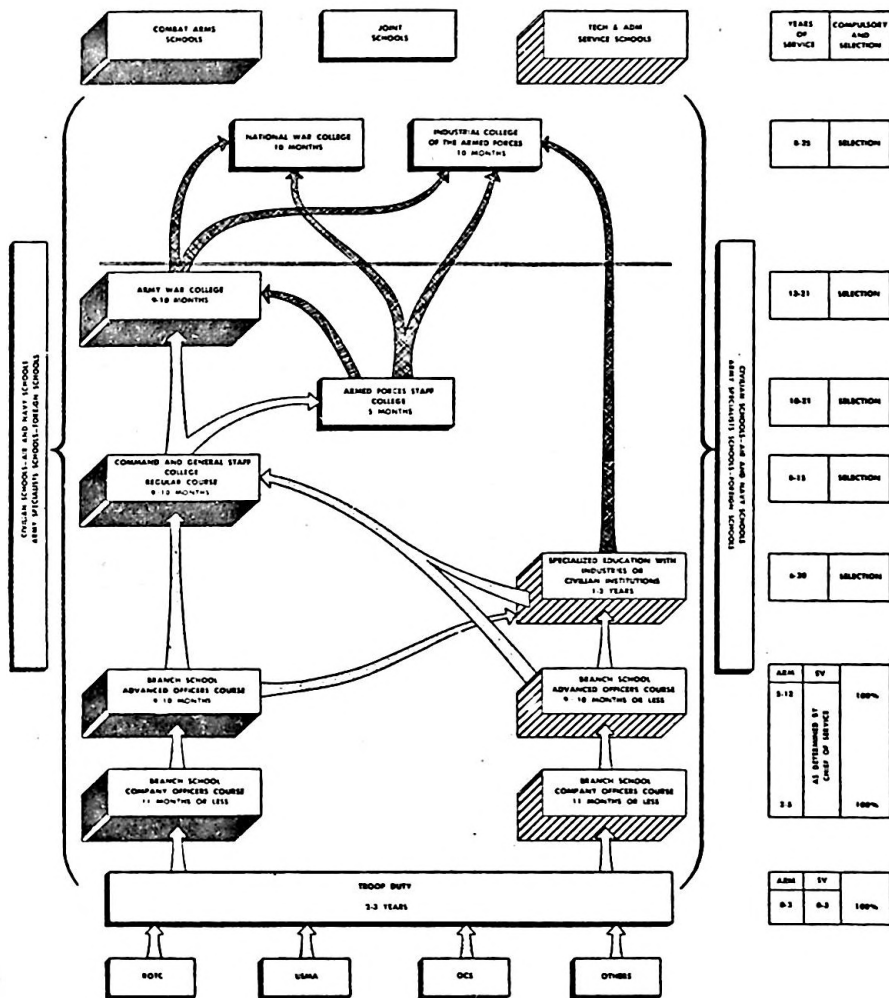
PUNTEN VAN BEHANDELING

- 1) De krijgsmacht vormt in de V. S., meer dan bij ons, een afzonderlijk deel van de maatschappij, dat in hoog aanzien staat en waarin grote verplichtingen door grote voordelen worden opgevangen.
- 2) De kern van de Amerikaanse landstrijdkrachten wordt gevormd door het beroepsleger, de uitbreiding hiervan bij gespannen internationale verhoudingen berust in de eerste plaats op vrijwillige deelname der Amerikaanse burgerij aan 's lands defensie. De verplichte krijgsdienst draagt een aanvullend karakter.
- 3) Het in verband met de vrijwillige versterking van de defensie op de Amerikaanse burgerij gedane beroep, vindt grote weerklank, voortkomende uit de overtuiging, dat de defensie een zaak is van het gehele volk. Deze overtuiging wordt door de overheid krachtig gestimuleerd.
- 4) Het kenmerk van het opleidingsstelsel voor officieren in de V. S. ligt in de stelselmatige, trapsgewijze scholing van de officiersadspiranten en officieren voor de verschillende rangen en functies, waarbij de praktijk telkenmale wordt onderbroken door een theoretische scholing. De wetenschappelijke eisen zijn hoog.
- 5) Bij de aanneming van officiersadspiranten spelen partijpolitieke invloeden een voor Nederlandse begrippen moeilijk aanvaardbare rol. De nadelen hiervan worden gecompenseerd door een grote toeloop van goede krachten.
- 6) De zuiver militaire opleidingsinstituten worden bekroond door een tweetal instellingen, waar officieren van de drie delen der krijgsmacht in de rang van kolonel en civiele functionarissen van overeenkomstig niveau worden voorbereid op het bezetten van leidende functies, die verband houden met 's lands defensie. Eén dezer instellingen beweegt zich op strategisch-politiek terrein, de andere op economisch terrein. Deze instellingen hebben grote invloed uitgeoefend op het begrip van de leidende Amerikaanse kringen voor de eisen der defensie op alle gebieden van het maatschappelijk leven en daarmee op de weerkracht der Verenigde Staten.

Inlosure No. 2 to Commandant's Greeting Letter, Army War College

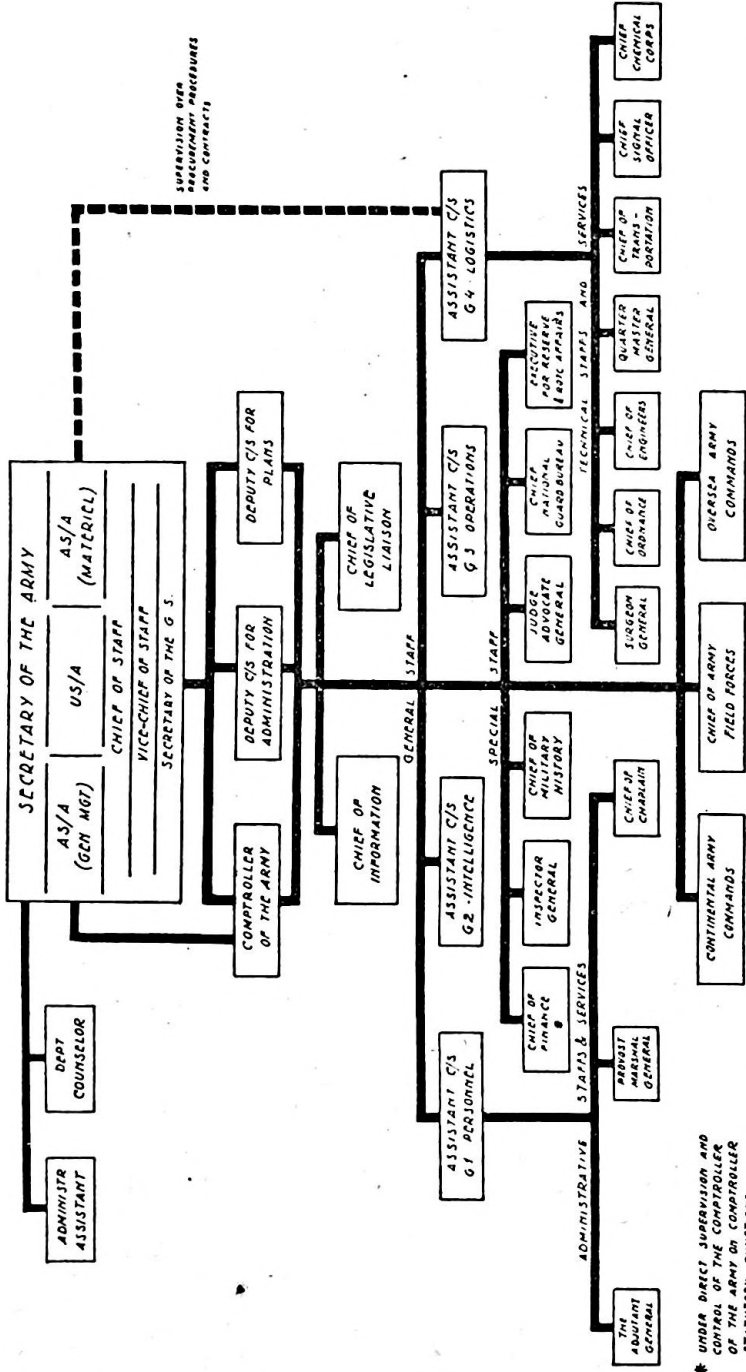
EDUCATIONAL SYSTEM FOR REGULAR ARMY OFFICERS

Bijlage 1

VERENIGDE STATEN AMERIKA ORGANIZATION OF THE DEPARTMENT OF THE ARMY

PAGE 2

SUPERVISION OVER PROCUREMENT PROCEDURES AND CONTRACTS

* UNDER DIRECT SUPERVISION AND CONTROL OF THE CONTROLLER OF THE ARMY ON CONTROLLER STATUTORY FUNCTIONS

MEDEDELINGEN VAN HUISHOUDELIJKE AARD

NIEUWE LEDEN

Nederland

- 's-Gravenhage: Redactie Vliegende Hollander (1 ruilex.); A. H. J. v. d. Schatte Olivier, Kap. Lt. ter Zee; F. E. Broers, Kap. Vl. wnr.; Mr. L. P. de Boer, Kap. Mil. Jur. Dienst; Th. E. J. de Bie, Generaal-Maj. b.d.; D. A. M. Luchsinger, Kapitein; E. A. Laurillard, Ritmeester; L. A. Savalle, Kap. Inf.; P. v. d. Waart, Lt. ter Zee-Vlieger I.; H. W. van Pelt, Kapitein; H. C. J. Ruempol, Majoor R.A.A.T.; W. F. H. van Beck, Majoor Inf.; H. R. van Ham, Kap. Inf.; G. N. Schippers, Luit. ter Zee II K.M.R.; P. J. S. de Jong, Luit. ter Zee 1e kl.; G. W. Bakker, Lt. ter Zee II; C. J. L. Rooseboom, Luit. ter Zee I; R. L. van Es, Luit. ter Zee Vlieger I; J. E. van der Slikke, 1e Lt. Inf.; J. Schutter, 1e Lt. der Art.; J. W. H. Wevers, Luit. ter Zee II; W. van Rijn, Kapitein-Intendant; O. S. M. Movig, Adelborst C.D. I; H. Eijkelenboom, 1e Luit.; P. Bakker, Kap. Vlieger wnr.; Jhr. N. E. de Brauw, Kap. Art.; E. L. F. Couvreur, Maj. Inf.; Drs. J. F. W. Hendriksz, Lt. Kol. tit. b.d.; J. in 't Veld, res. 2e Luit.; S. D. Catalani, 1e Lt. Inf.; E. W. Ardaseer, 1e Lt. K.L.; Alwin Nurdin, Kap. T.N.I.; F. N. W. Blokbergen, Kap. L.M.; J. H. Cramer, 1e Luit.; J. H. H. Lentz, Kap. Vlieger wnr.; L. Ch. H. Kehrer, res. 1e Luit.; P. J. A. Wouters, Kap. Intendant; J. W. Gerungan, Kap. Inf. (A.P.R.I.); J. A. Broekema, Kap. Vlieger wnr.; A. E. Kelder, Kapitein; A. J. C. Stam, Kap. der Mariniers K.M.R.; R. M. Crommelin, Kapt. Lt. ter Zee; Th. M. A. Hocbink, Lt. ter Zee Vlieger II; L. E. H. Reeser, Lt. ter Zee I; H. J. L. Jansen, 1e Lt. L.S.K.; Ch. Cleef, res. Kap. Vl. wnr.; E. W. H. Nieuwenhuisen, Lt. ter Zee I; Mr. O. W. S. Josephus Jitta, res. Majoor der Art.
- Amersfoort: L. P. J. M. van Maasakker, 1e Lt.; G. van Osch, 1e Luit.; L. Roodenburg, Ritmeester; A. A. de Groot, Kap. Wnr.; B. Hendriks, res. 2e Luit.; Jhr. Mr. M. W. C. de Jonge, Ritmeester; E. J. Baron v. Voorst tot Voorst, Ritmeester.
- Amsterdam: Meulenhoff & Co. N.V.; A. J. van Meurs, Off. v. Gez. I Staf N.D.U.N.; P. B. van der Kolk, res. 1e Luit.; A. F. L. Harmsen, Kap. der Intendance; J. van Staveren, Kap. Lt. ter Zee; J. van Waning, Lt. Kol. Kon. Marechaussee; F. Houtkamp, 1e Lt. Ned. Det. U.N.; Ch. J. A. M. E. Burm, 2e Lt. Mariniers; A. S. J. Koole, 1e Lt. G.R.Pr.I.; J. C. Kaptein, res. 1e Lt. C.A.U.D.A.U.N. Korea; F. J. Goedhart, Lid 2e Kamer der Staten-Generaal; G. Gallandt Huet Lt. ter Zee I.
- Apeldoorn: W. J. van der Veen, 1e Lt.
- Arcen: O. A. H. J. van Soest, res. 1e Lt.
- Arahem: J. W. Menteveld, 1e Lt. Inf.; R. F. Hageman, 1e Lt. Inf.; N. D. van Goe-them, res. 1e Lt. Art.
- Assen: H. van Milligen, 1e Lt.; L. S. Smid, 1e Lt.
- Avereest: G. H. Bergkamp, res. 1e Lt. Inf.
- Baarn: K. Bavinck, 1e Lt.
- Bilthoven: A. Noteboom, Majoor; A. in 't Hol, 1e Lt. Vbd.; Mr. A. Nijpels, Majoor der Mariniers K.M.R.; H. A. van Oorde, Luit. ter Zee I.
- 's-Bosch: P. S. Lenselink, 1e Lt. Inf.; M. Burg, 1e Luit. Inf.; H. J. H. van Hootegem, Off. v. Gez. I.
- Breda: J. B. Lagaune Jr., Kap. Inf.; H. C. Schregardus, Kap. Art.; M. C. de Weerd, Kap. Inf.; C. de Jager, 1e Luit. Art.; A. Bos, Kap. Genie; F. van Pelt, Kap. Art.; J. Buenk, Cadet-Serg. Cav.
- Bussum: P. de Bruin, Maj. Inf.; J. Hensen, 1e Lt.; J. Suermondt, Luit. ter Zee I; Continental Radiatorenfabriek N.V.; A. S. Bolsius, 1e Lt. Inf.
- Doesburg: J. G. Rijntjes, 1e Lt. Inf.
- den Dolder: A. J. Marcus, Lt. ter Zee I.
- Doorn: F. O. C. Schuch, 2e Lt. Mariniers.
- Dordrecht: J. van der Leer, Kap. Inf.
- Ede: H. E. W. Kerdijk, 1e Lt.; H. J. Appels, 1e Lt. Art.; A. F. v. Helvoort, 1e Lt. Art.
- Eefde: J. F. Spiering, 2e Lt. Inf.; L. P. A. van Buuren, 2e Lt. Inf.; T. E. Gussinklo, 2e Lt.
- Eindhoven: O. M. E. Loupart, Industrieel; G. H. O. de Wit, Ritmeester.
- Gorinchem: H. L. Dorst, Kapitein.
- Gouda: A. Peters, res. Kap.
- Groningen: H. J. Schrader, Majoor Inf.; P. H. Donck, Lt. Kol. G.S.
- Haarlem: Drs. M. S. Kamminga, Lt. ter Zee Vlieger II K.M.R.; Ch. Huysman, Lt. ter Zee II; J. H. M. Dingjan, res. 1e Lt.

- Harderwijk: H. B. IJdo, Maj. Mil. Adm.
 Hatten: G. C. Floor, 1e Lt. Art.
 Heemstede: J. de Kadt, Lid 2e Kamer Staten-Generaal; H. W. Hiddema.
 den Helder: N. W. Sluifier, Kap. Lt. ter Zee; J. G. M. Grondelle, Lt. ter Zee I; V. J. L. Blom, Kap. der Mariniers; C. J. P. M. van Meurs, res. Lt. wrn.; A. J. Hakkert, Adelborst Mariniers.
 Hellevoetsluis: H. W. Möller, 1e Lt. Inf.
 Hilversum: M. C. Engbersen, res. Kap.; A. R. v. Tricht, Kap. M.L.; F. Eyzendoorn, Lt. ter Zee I K.M.R.
 Hoek van Holland: F. van der Straaten, Kap. Lt. ter Zee.
 Huizen: H. Moll, 2e Lt.
 Kampen: H. J. Zimmermann, Kap. Art.
 Katwijk a. Zee: J. de Groot, Lt. ter Zee II S.D.; S. H. van Eybergen, Lid Prov. Staten Zuid-Holland.
 Kerkrade: L. H. Hermans, res. 1e Lt.
 Laag-Soeren: H. G. de Boer, res. 1e Luit.
 Leeuwarden: F. Wiebenga, Off. v. Gez. 1e kl. K.M.R.
 Leiden: Dr. J. A. Cohen, Hoofd Med. Biol. Inst. T.N.A.; Dr. F. Wensinck, Hoofd Bact. Inst. v. h. Med. Biol. Inst.; R. K. de Groot, Jur. cand.; J. Meijer, 1e Lt. C.A.V. Det. U.N. Korea; Ir. F. K. T. Beukema-toë-Water, Dir. Meelfabriek „De Sleutels”; J. de Koning, 1e Lt.
 Lent bij Nijmegen: Directie Apparatenfabriek „Thermion” N.V.
 Maastricht: F. Ch. L. van Raay, 1e Lt. K.L.; J. M. Pierre Schefman, res. Majoor Inf. St. Michielsgestel: J. M. Leenheers, 1e Lt. Inf.
 Middelharnis: D. Rijnders, Burgemeester.
 Naarden: A. J. Wisliuis, Kap. Art.; J. W. Gill, Lt. ter Zee II.
 Nieuwe Tonge: Chr. van Hofwegen, Burgemeester.
 Nijmegen: J. Antoniëtti, 1e Lt. Inf.B.L. N.D.U.N.; Mr. R. C. J. M. Rijssenbeek; C. J. Kooman, res. Kap. Inf.; H. C. M. Hoppenbrouwers, res. 2e Lt.; Secretarie-Bibliotheek van de gemeente Nijmegen.
 Oirschot: G. J. Verhaagh, Sergeant Verz. Det.
 Oostvoorne: J. J. van der Hoeven, res. 1e Lt. Inf.
 Oss: A. Kornet, Majoor Inf.
 Overveen: A. Th. Voorneman, Kapitein; M. A. van Aerschot, 1e Lt.
 Roermond: G. van Ginkel, Kap. Inf.; Nic. A. Jager, Adelborst I.
 Roosendaal: P. W. v. Dort, 1e Lt.
 Rotterdam: A. G. Heijligers, res. 1e Lt. Inf.; L. M. Donker, res. 2e Lt. Inf.; F. Schreuders, 1e Lt. Inf.; G. A. Verwoerd, Kap. Inf.; K. Bottema, Lt. ter Zee II; H. J. Ridder Jr., res. 1e Lt. Inf.; J. Timmerman, res. 1e Lt. Inf.; R. L. Welling, res. 1e Lt.; W. Pluygers, res. Kapt. Inf.; P. H. Bosch, res. 1e Lt.; Q. A. M. Eysbouts, Lt. ter Zee II arts; N. F. G. Dekker, 1e Lt.
 Rijen: J. F. Stubbe, res. 1e Lt. Vlieger wrn.; G. Smelik, Adelborst I.
 Rijswijk: G. R. Wartena, Lt. Kol. wrn.; F. J. L. Diepen, Vliegveld Ypenburg, Ged. v. d. Raad v. Beheer Hispano-Suiza; E. van Herwaarden, Kap. Art.; C. Kolff, Kap. der Art.
 Schiedam: W. H. G. Kester.
 Sneek: G. J. C. de Jong, Vaandrig.
 Soesterberg: R. Hofstede, Majoor-Vlieger.
 Steenwijk: G. Vogelzang, 1e Lt. Inf.; L. A. Paling, Lt. Kol. Inf.
 Tilburg: Th. J. van Besouw, 1e Lt. Inf.; Jan Smarius, Import N.V.; H. E. Scheffer, res. 1e Lt. Inf.
 Uitgeest: D. de Ridder, Ambtenaar ter Secretarie, S.M.J.N.R.
 Utrecht: H. Zandbergen, Kapitein; C. B. Kasper, 1e Lt. Inf.; J. E. J. M. van Landewijk, Kap. der Mariniers K.M.R. b.d.
 Valkenburg (Z.H.): P. J. Leedekerken, Lt. ter Zee Vlieger II; C. S. Slats, 1e Lt. Vlieger wrn.
 Venlo: J. M. M. H. van Wylick, Majoor der Mariniers K.M.R.; M. C. Thomson, Kap. Inf.
 Vlaardingen: Electro-Techn. Fabriek „Walco”.
 Voorburg: L. J. Scherpbier, Lt. ter Zee II; J. P. J. van Heijst, Techn. Dir. N.V. J. B. v. Heijst & Zn.; G. Fabius, Ritmeester.
 Voorschoten: Drs. H. A. Korthals, Lid Defensie-Commissie.
 Vught: H. van der Sluys, Lt. Kolonel Genje; F. Geurink, 1e Lt. Inf.; J. A. Gimbrère,

Kap. Inf.; Tj. Muns, 1e Lt. Inf.; G. J. Wulfhorst, Lt. Kolonel; J. W. Meijer, 1e Lt.; J. J. Smitshuysen, 1e Lt.
 Waalwijk: Norb. J. M. van Loon, res. 1e Lt.
 Wassenaar: M. W. A. Damme, Maj. Inf.; J. H. Scheltema de Heere, Kap. Lt. ter Zee K.M.R.; P. J. F. van der Meer Mohr, Lt. ter Zee II; A. Baretta, Generaal-Maj.
 Woudrichem: F. J. Sybesma, Kap. Inf.
 Zeist: J. H. Oorthuis, Kap. M.L.; J. G. Westerman, Kap. Inf.; T. H. Rompelman, Lt. ter Zee I K.M.R.; H. Kikkert, Lid 2e Kamer Staten-Generaal; A. J. Fokker, 1e Lt. M.L.
 Zuid-Laren: C. van der Kun, 1e Lt. G.R.Pr.I.
 Zuilen: W. R. Baron van Tuyl van Serooskerken, Ritmeester.

Nederlandse Antillen

G. G. J. Alfrink, Adelborst I K.M.R. b.d.; L. C. Luckmann, Lt. ter Zee I K.M.R.

Buitenland

Indonesia

H. H. W. Huhnholz, Majoor Corps Co's A.L.R.I.; Fred. Bosch, Serg. N.M.M.; F. G. Eefkens, Dir. Off. v. Gez. II N.M.M.; Majoor R. Soehadi, Corps Co. A.L.R.I.; Kapitein A. Sadikin, Kesatryan Corps Commando A.L.R.I.; F. H. H. Kunzel, Dir. Mil. Ap. III N.M.M.; Nederl. Militaire Missie (5 abonn.); „Djawatan Keschatan Angkatan Darat" (3 abonn.); Pusat Perpustakaan Angkatan Darat (8 abonn.)

België

Brussel: Commandant de l'Ecole de Guerre.
 Arlon: Bibliotheque de l'Ecole d'Infanterie.

Engeland

S. W. F. Hendrikse, Adelborst 1e kl. K.M.R.

Zuid-Afrika

A. J. H. Reijnders, Kap. Mariniers K.M.R. B.O.

De contributie voor het werkjaar 1951—1952 is vastgesteld op f 10.—. De leden, *die zulks nog niet deden*, wordt verzocht hun contributie wel te willen storten op postrekening 78828 van de Vereniging ter beoefening van de Krijgswetenschap, Den Haag.

Het Bestuur heeft het aantal lezingen voor 1951—'52 gebracht op 7. Medio Januari 1952 zal Generaal Mr. H. J. Kruls te 's-Gravenhage spreken over: Aspecten van de moderne Zee-, Land- en Luchtoorlog in een wereld-conflict.

Het Bestuur van de Vereniging ter beoefening van de Krijgswetenschap bestaat uit: M. R. H. Calmeyer, Lt.-Generaal G.S., Directeur van het Defensie Studie-Centrum, Voorzitter; I. A. Aler, Lt.-Generaal-Vlieger, Chef Luchtmachtstaf; D. A. van Hilten, Generaal-Majoor b.d., Redacteur Orgaan en W.J.; C. M. L. Schaper, Schout bij Nacht-Vlieger, Vlagofficier Marine Luchtvaartdienst; W. J. van Gulik, Gen.-Majoor G.S. b.d.; J. J. de Wolf, Kolonel der Genie; J. H. Couzy, Kolonel G.S., Directeur Hogere Krijgsschool; G. B. Fortuyn, Kapt. Lt. ter Zee, Directeur Marine Stafkursus; E. J. C. van Hooitegem, Majoor Stoottroepen; Mr. F. R. Mijnlieff, Raadadviseur in algemene dienst bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken belast met de leiding van de afdeling Openbare Orde en Veiligheid; A. B. Wolff, Lt.-Kol.-Vlieger-Wrn., Directeur Luchtmachtstafschool; J. P. Boots, Res. Luit.-Kolonel b.d., Secretaris-Penningmeester, v. Alkemadelaan 215, Den Haag, telef. 774621.

Geeft bij adresverandering kennis aan de Secretaris-Penningmeester,
 van Alkemadelaan 215, 's-Gravenhage
 en vergeet vooral niet ons een nieuw lid op te geven

PIRELLI
LEVERING UIT VOORRAAD OF OP KORTE TERMIJN
N.V. NEITA
AMSTERDAM
Stadhouderskade 111
Telef: 28235-96053

GEBROEDERS VAN DER KLOOT MEYBURG

**LEDER EN
Lederwaren**

ALPHEN AAN DEN RIJN

**N.V. NEDERLANDSE
SPRINGSTOFFENFABRIEKEN**

AMSTERDAM - HEERENGRACHT 204

Fabrieken te
MUIDEN
Opgericht 1702

OUDERKERK a. d. AMSTEL
Opgericht 1742

'BUSKRUIT en SPRINGSTOFFEN